

# Tuổi Thanh Xuân Của Anh Là Dành Cho Em

## Contents

|                                                                                  |          |
|----------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Tuổi Thanh Xuân Của Anh Là Dành Cho Em</b>                                    | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Hoá Ra Là Anh Đã Yêu Em . . . . .                                   | 1        |
| 2. Chương 2: Phụ Nhân Mặc? . . . . .                                             | 3        |
| 3. Chương 3: Gặp Lại . . . . .                                                   | 4        |
| 4. Chương 4: Em Biết Anh Nhớ Em Không? . . . . .                                 | 6        |
| 5. Chương 5: Sẽ Khiến Em Vui Vẻ Hơn . . . . .                                    | 7        |
| 6. Chương 6: Kế Hoạch . . . . .                                                  | 9        |
| 7. Chương 7: Đoạn Tuyệt . . . . .                                                | 10       |
| 8. Chương 8: Mở Cửa Trái Tim Mình . . . . .                                      | 12       |
| 9. Chương 9: Tin Vui . . . . .                                                   | 13       |
| 10. Chương 10: Hạnh Phúc . . . . .                                               | 15       |
| 11. Chương 11: Nguy Hiểm . . . . .                                               | 17       |
| 12. Chương 12: Giải Cứu . . . . .                                                | 18       |
| 13. Chương 13: Chỉ Cần Em Tĩnh Lại . . . . .                                     | 20       |
| 14. Chương 14: Tiểu Bảo Sẽ Lại Đầu Thai Lại Để Thành Con Của Chúng Ta... . . . . | 21       |
| 15. Chương 15: Kiếp Này, Kiếp Sau Và Mãi Mãi Anh Chỉ Yêu Mình Em . . . . .       | 23       |
| 16. Chương 16: Có Anh Là Em Đã Rất Vui Rồi . . . . .                             | 24       |
| 17. Chương 17: Vậy Cả Đời Còn Lại Của Em Là Dành Cho Anh... . . . .              | 26       |
| 18. Chương 18: ...bởi Vì Em Có Anh... . . . .                                    | 27       |
| 19. Chương 19: Lam Minh Trân . . . . .                                           | 29       |
| 20. Chương 20: Nếu Là Phải Ra Đi Thì Em Sẽ Tự Nguyên . . . . .                   | 30       |
| 21. Chương 21: Hạnh Phúc Trở Lại . . . . .                                       | 31       |
| 22. Chương 22: Ngoại Truyện . . . . .                                            | 33       |
| 23. Chương 23: Ngoại Truyện 2 . . . . .                                          | 35       |

## Tuổi Thanh Xuân Của Anh Là Dành Cho Em

---

### Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, Heliệu một cô gái đã từng đổ vỡ hôn nhân một lần có cơ hội tìm được hạnh phúc của mình

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-thanh-xuan-cua-anh-la-danh-cho-em>

### 1. Chương 1: Hoá Ra Là Anh Đã Yêu Em

- Ly hôn đi. Tôi không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này cùng cô nữa. -Hắn hung hăng nói mà không thèm để ý tâm trạng của cô bây giờ.

Hôn nhân này đúng là chẳng có tình yêu. Cô được gả vào cũng chỉ là hôn nhân thương mại. Đám cưới cô xong thì ba mẹ cô bị ám sát. Nhưng cô yêu hắn từ lâu lắm rồi, yêu nhiều lắm nhưng đổi lại là gì? Cô vẫn tin tưởng rằng hắn sẽ yêu cô nên nhất quyết không kí.

- Tôi không kí. -Giọng điệu cương quyết của cô vang lên làm hắn phát điên lên.

Hắn muốn cô biến khỏi căn nhà này càng sớm càng tốt. Hắn còn phải thực hiện lời hứa của mình với cô tình nhân nữa. Nhưng cứ mỗi lần hắn bắt cô kí vào tờ đơn ly hôn thì cô lại không kí.

- Dương Văn Thiên, cô quá đáng lắm rồi. Cô không muốn kí? Được, được, tôi sẽ bắt cô kí vào tờ giấy này. Coi như cô lợi hại. -Nói xong hắn đi một mạch ra ngoài.

Tay chân dường như không đứng nổi, cô ngã xuống mặt sàn lạnh buốt. Nước mắt cứ thế chảy dài không tự chủ. Tim cô giờ đau lắm. Đau như chính tay hắn bóp nát trái tim cô vậy. Ba mẹ chẳng còn, chẳng có ai để làm chỗ dựa tinh thần cho cô cả.

---

Hắn đi cả ngày, cả đêm. Đêm. Một mình cô nằm trên chiếc giường rộng lớn, cảm giác này cũng đủ lâu để cô không có cảm giác nữa rồi. Hầu như ngày nào hắn chẳng vậy. Nhất là hôm nay, hắn chẳng thèm nhìn cô đến một lần, đi biệt tăm biệt tích. Còn bình thường vẫn về buổi trưa ngồi ăn cùng cô bữa cơm. Nói là bữa cơm thôi nhưng chẳng khác nào người không quen biết. Một cái bàn thì hắn ngồi đầu, cô ngồi cuối, chẳng ai nói ai câu gì.

Nhưng bên kia lại khác. Hắn vừa ân ái cùng cô tình nhân - Ngô Thì Thanh xong. Dịu dàng ôm ả vào lòng.

- Sao anh vẫn chưa đưa em về nhà anh? -À ta giả vờ không nhớ với em.

- Cô ta vẫn chưa kí. Nhưng em yên tâm anh sẽ bắt cô ta kí bằng được để rước em về nữa. -Hắn càng ôm ả chặt hơn để khẳng định.

---

Lại đêm nữa cô không thấy hắn về. Vẫn cô đơn nằm trên chiếc giường rộng lớn ấy. Nhưng, có lẽ không phải. Hắn có về nhưng là vào đêm khuya khi cô đã ngủ. Bước vào phòng là ngửi thấy mùi hoa oải hương thoang thoảng bay khắp phòng. Vào gần hơn thì nhìn thấy khuôn mặt của cô. Hắn thấy cô xinh đẹp lạ thường. Bước nhanh tới, vén chăn lên vào ôm cô. Cô khác với Thì Thanh, thuần khiết hơn. Hắn ôm cô vào lòng tham lam hít mùi hương nhẹ nhẹ trên tóc cô. Hắn cảm thấy tim đập nhanh hơn, cảm giác chỉ muốn yêu mình cô vậy. Cưới nhau được 2 năm thì đây là lần đầu hắn ngủ cùng cô. Hắn chưa đụng chạm gì tới cô mặc dù cả đêm tân hôn. Ôm cô ngủ, hắn thấy mình ngủ ngon hơn, không phải suy nghĩ điều gì. Nhưng hắn đã dậy từ rất sớm để cô không phát hiện.

---

Đạo này đêm nào dù có ân ái cùng ả xong thì anh vẫn về ngủ cùng cô. Nhưng lần nào ngủ cùng cô thì tim hắn lại đập rất nhanh. Cố chấp rằng mình không có tình cảm với cô nên vẫn muốn ly hôn với cô.

Đêm nay hắn đưa ả về nhà để ân ái. Lại ân ái trên chiếc giường duy nhất mà cô thường nằm. Bước vào phòng nhìn thấy như vậy tim cô nhói đau. Dù biết hắn có tình nhân nhưng cô vẫn chưa tận mắt chứng kiến. Nhưng hôm nay thì thật sự cô đã nhìn thấy rồi. Hắn đang cùng cô tình nhân ân ái. Bỗng chợt hắn dừng lại, quay đầu ra chỗ cô nói.

- Bây giờ cô đã thấy rồi đúng không? Tôi yêu Thì Thanh. Đơn ly hôn tôi để trên bàn, tôi kí sẵn rồi chỉ cần cô thôi.

Bây giờ thì cô chẳng thể dừng cảm mà chống cự tiếp rồi. Càng chẳng mong gì anh sẽ yêu cô nữa rồi. Bước đến bàn cầm bút kí vào tờ đơn ly hôn. Nước mắt cứ nặng dần mà chảy xuống. Cô đã kí. Vậy là cô chẳng là gì của hắn nữa.

Nhìn thấy cô khóc tim hắn chợt nhói lên. Chẳng hiểu sao hắn cảm thấy quyết định vừa rồi là sai lầm vậy?

Cô đã thuê một căn hộ để ở. Ba hắn cũng biết chuyện nên cũng giúp đỡ cô.

Tối đó hắn về nhà. Lên phòng. Căn phòng trống không, quần áo cô chẳng có, đồ trang điểm cũng không. Chỉ vương lại chút hương hoa oải hương nhàn nhạt. Hắn lên giường rồi nằm xuống. Chẳng còn cô để ôm nữa, chẳng được người trộm hay ôm trộm cô mỗi tối như mấy hôm trước nữa. Trong lòng cảm thấy trống rỗng một thứ gì đấy mà không thể nói ra.

Hắn nằm trên giường, cứ nhắm mắt vào là hiện lên hình ảnh của cô. Cố chìm vào giấc ngủ nhưng chẳng được. Hoá ra là hắn đã yêu cô nhưng do tính quá cố chấp nên không biết. Hắn mới biết là khi cô đi chỉ sau nửa ngày hắn đã nhớ cô biết nhường nào. Muốn ôm cô vào lòng lắm, muốn ngửi thấy mùi hương quen thuộc của cô lắm. Nhưng hắn đã sai lầm khi bắt cô khí vào tờ đơn ly hôn đó. Chỉ là một chút sai lầm trong suy nghĩ mà hắn phải nhớ cô như thế này. Bây giờ với hắn chỉ cần có cô. Á Thi Thanh thì hắn cũng chẳng để ý đến khi cô đi. Mỗi ngày một mình ăn cơm và một mình nằm trên chiếc giường to lớn ấy hắn mới thấy yêu cô hơn phần nào. Cô đơn lắm.

## 2. Chương 2: Phu Nhân Mặc?

Mấy tháng nay không gặp cô, đó là sự trừng phạt của hắn sao? Cảm thấy nhớ cô vô cùng.

Hắn gọi hỏi ba mình nói đã hối lỗi, nói muốn cô trở về bên mình ngay lập tức. Nhưng có lẽ vẫn chưa đủ với hắn. Có lẽ 2 năm kia hắn chà đạp lên tình yêu của cô đối với hắn nên phải nhận sự trừng phạt này sao? Dù có mấy tháng hắn đã phát điên lên vì nhớ cô. Vẫn chưa là gì so với 2 năm, hơn 24 tháng cô mong mỗi tình yêu của hắn. Vì nhớ cô, hắn lao đầu vào công việc. Cố làm việc để kìm nén nỗi nhớ cô, kìm nén sự mong mỗi cô. Vì suốt ngày cứ lao đầu vào công việc mà quên mất cô tình nhân mà chính xác hơn là hiện tại hắn không muốn gần người phụ nữ nào ngoài cô.

---

Sau khi rời khỏi căn nhà ấy, cô nộp đơn xin việc tại một công ty. Từ lúc làm việc tới giờ cô có quen một người bạn. Hai người khá thân với nhau - Tôn Oanh Thư. Hai người coi nhau như tri kỷ vậy. Chia sẻ vui buồn, tâm sự, động viên lẫn nhau. Hiện giờ cô có mỗi người bạn này là chỗ dựa.

Hôm nay trong công ty khác với thường ngày. Không khí có vẻ nặng nề hơn. Phụ nữ trong công ty thì vui mừng nhất. Vào phòng thì nghe mọi người nói chủ tịch đi làm.

Từ lúc đi làm tới giờ chỉ thấy qua tổng giám đốc, chưa từng nhìn qua chủ tịch.

- Sao chủ tịch đến mà mọi người náo nức thế? - Sự tò mò của cô lên đỉnh điểm.

- Chủ tịch rất ít xuất hiện mà cũng chẳng có cơ hội gặp. - Cô gái ngồi phía sau dè dặt lên tiếng.

Bỗng nhiên, Oanh Thư đi tới, nhẹ nhàng nói.

- Trưởng phòng muốn bà lấy cho chị ấy tách trà.

Nghe xong, không nói gì chỉ gật đầu nhẹ như ý hiểu. Bước vào phòng trà, cô gặp ngay ánh mắt căm ghét của những cô nhân viên phòng kế bên. Bỏ qua ánh mắt đó, cô vẫn đi thẳng đến bàn để pha trà.

- Áaaaa...

Cô gái thứ nhất cầm cốc nước nóng đổ vào tay cô. Cô rất đau nhưng không kêu thành tiếng. Ra khỏi phòng trà với cánh tay đau của mình, nước mắt cô chợt rơi. Chợt, cô đâm vào một người làm cánh tay đau nhói. Hốt hoảng xin lỗi người kia rồi chạy nhanh đến khu vực phòng y tế.

Nhìn tấm lưng người vô tình đâm vào mình, anh có cảm giác như đó chính là cô. Chắc do linh tính mách bảo, anh theo sau cô. Nhìn từ xa, là hình bóng ấy, là Dương Văn Thiên mà anh vẫn luôn nhớ, là người mà chiếm toàn bộ trái tim anh. Sao tay cô lại bị như vậy? Nhìn thấy cánh tay bị thương của cô, lòng anh chợt nhói lên. Là ai lại dám đụng vào người con gái của anh? Ra lệnh cho Tuấn Kiệt - cánh tay phải đắc lực của anh điều tra về việc tay cô bị thương.

Bước vào phòng làm việc với nét mặt không được tốt. Oanh Thư nhận ngay ra điều gì đó khác lạ nên đi tới chỗ cô hỏi han.

- Có chuyện gì sao mà trông bà buồn thế? Nói tôi nghe xem.

Cô chẳng nói chẳng rằng gì chỉ lắc nhẹ đầu. Dù chỉ thân nhau được mấy tháng nhưng Thư hiểu rất rõ tính tình cô. Ương bướng cứng đầu là thứ chẳng thể thiếu. Thấy cô chẳng chịu nói nên Thư chỉ vỗ nhẹ vai ý như phần chấn tinh thần lên xong quay trở về chỗ.

Suốt cả ngày cô chẳng thể tập trung nổi, trong đầu cứ loay quanh luẩn quẩn mấy câu nói của những cô nhân viên ở trong phòng trà.

- Chẳng phải phu nhân Mặc sao? Đường đường là phu nhân Mặc mà cũng đến công ty này làm. Tội nghiệp thật.

- Đúng. Nhan sắc thì cũng có chút, tài năng cũng hơi, vậy mà đòi làm phu nhân của họ Mặc cao quý vậy. Cô ta chắc chỉ là tình nhân hay mò lên giường chủ tịch Mặc nên anh ấy rủ lòng thương chẳng?

- Các cô nói đúng. Giờ còn mặt dày dám đến công ty ta làm việc. Đúng là không biết xấu hổ. -Cô gái thứ ba nói xong thì tiến lên cầm cốc nước nóng đổ lên tay cô.

Đang suy nghĩ về câu nói châm biếm của những cô nhân viên kia. Cô giờ chẳng còn dấn dẳng gì đến nhà họ Mặc cả. Mặc Khiêm - hẳn bắt cô kí vào đơn ly hôn, cô cũng đã kí. Hắn cũng đã tự tay dày vò tình yêu của cô đối với hắn. Chợt, cô gái thứ ba kia đổ nước nóng vào tay cô, vừa đau vừa rát. Nhưng cô không cho mình khóc. Từ khi ba mẹ cô mất, tâm trạng cô dường như rất dễ bị giao động. Nhưng bây giờ sẽ khác, cô phải thay đổi, phải thật mạnh mẽ. Vừa bước ra khỏi phòng trà thì nước mắt không tự chủ được rơi ra ngoài.

Hết giờ làm, cô muốn đi bộ về nhà thì Thư cũng không cản. Bước đi trên con đường này, bước đi trong chiều hoàng hôn đang xuống, hình bóng cô thật cô đơn. Đúng, ngoài Thư ra cô chẳng còn ai để mình có thể tựa lưng vào cả. Đi được một đoạn thì cô dừng lại, xoay đầu sang bên trái ngắm nhìn thành phố S này. Thành phố thơ mộng nhưng đối với cô sẽ chẳng như vậy. Nhìn một lúc lâu xong cô lại đi, lại tiếp tục đi trên con đường ấy để trở về nhà.

### 3. Chương 3: Gặp Lại

Trong một căn phòng yên tĩnh của một biệt thự rộng lớn vang lên tiếng nói của Tuấn Kiệt. Kiệt đang tường thuật lại cuộc hội thoại và hành động giữa cô và những cô nhân viên phòng bên.

- Đem mấy cô ta về trụ sở chưa? -Giọng anh vang lên đều đều nhưng có chút khàn. Tay lắc lư ly rượu làm chất lỏng màu đỏ va đập vào thành ly.

- Dạ rồi thưa chủ tử. -Kiệt cung kính nói với anh.

Kiệt là cánh tay đắc lực của Hàn Mặc Tử anh từ 8 năm trước. Lúc đó Kiệt bị thương khá nặng, ba mẹ không còn, lang thang ngoài đầu đường xó chợ. Chín anh là người đem Kiệt về chữa trị và tập huấn Kiệt trở nên mạnh mẽ và tài giỏi hơn. Điều này khiến Kiệt không khỏi cảm kích, dù có mất đi tính mạng của mình thì Kiệt cũng cam lòng để bảo vệ anh.

Là cánh tay đắc lực của anh bao năm như vậy Kiệt cũng khá hiểu tính anh. Ai đắc tội với anh là anh sẽ tiêu diệt hết. Anh có câu “giết nhầm còn hơn bỏ sót” là châm ngôn riêng của anh.

Đặt ly rượu xuống bàn, anh cầm vội áo khoác rồi lái xe đến một nơi.

Đến nơi, nó cũng là một chiếc biệt thự như có phần u ám, lạnh lẽo hơn. Gam màu chủ yếu là đen trắng làm chủ. Đó là địa bàn hoạt động bang của anh - bang Tử Thiên.

Bước xuống xe, hai hàng người cung kính cúi người chào anh.

- Chủ tử!

Gật đầu nhẹ rồi rảo bước vào trong. Tiếng bước chân đều đều của anh trên nền gạch đá lạnh, nghe thật run người. Vào phòng “tra tấn”, anh oai phong ngồi lên chiếc ghế khảm ngọc tinh tế. Con người đảo một lượt như đánh giá các cô nhân viên ấy.

Nét mặt của những cô nhân viên kia tái xanh lại, mặt như không còn giọt máu. Họ quỳ xuống khóc lóc van xin. Tay cầm lấy khẩu súng giảm thanh từ tay Tuấn Kiệt, anh chẳng để ý gì đến cảnh khóc lóc cầu xin ghê tởm như vậy.

“Bằng” Viên đạn thứ nhất nhắm ngay vào mi tâm cô gái bên trái. Anh lau lau cây súng rồi ra lệnh cho Tuấn Kiệt đứng bên cạnh.

- Ném họ vào trong chuồng hổ. Nhớ là đến xương cũng không được giữ lại.

Nói xong, anh đứng dậy tiến ra ngoài.

---

Từ sau khi xử lý xong vụ ở phòng trà, trong lòng anh vẫn bất an vô cùng. Anh lo rằng bảo bối của mình sẽ bị ăn hiếp nữa. Hôm nay anh trực tiếp phái Kiệt xuống phòng kinh doanh - phòng cô để thông báo.

- Dương Văn Thiên, bắt đầu từ mai cô sẽ là thư kí riêng cho chủ tịch.

Nói xong chẳng để cô nói, Kiệt đi ra ngoài. Trong phòng xôn xao hẳn lên. Cô còn chẳng màn đến, cũng bình thường chỉ là đi làm thôi sao mà xôn xao náo nhiệt hơn hẳn.

- Cẩn thận nhé. Chủ tịch rất ghét những ai làm phiền nhất là nữ nhi đấy. -Từ đâu có cô gái đi đến đặt tay lên vai cô nói.

- Vậy à. -Nghe xong nó chỉ gật nhẹ đầu.

---

Hôm nay là ngày đầu cô đi làm thư ký. Mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy bút chì đen. Trông thật thanh lịch cũng chẳng kém phần quyến rũ.

Bàn làm việc của cô được đặt trong phòng chủ tịch. Thực ra là anh muốn gần cô hơn. Công việc cũng không để cho cô làm, nếu nói là việc nặng nhất thì chỉ sắp xếp lại một số giấy tờ “đã xử lý xong” mà thôi.

Đến giờ nghỉ trưa, nhìn cô có vẻ không muốn đi ăn nhưng vì sức khỏe của cô nên anh đành bắt cô phải đi ăn cùng anh vậy.

- Cô không ăn trưa sao?

- Thưa chủ tịch tôi không có hứng.

- Công ty không cho phép nhân viên bỏ bữa sẽ làm ảnh hưởng đến công việc. Thuận tiện tôi cũng đang định đi ăn hay cô đi cùng tôi.

Ồ hay, anh là chủ tịch, là cấp trên chứ có phải ba mẹ cô đâu mà quản luôn cả chuyện ăn uống vậy. Trong suy nghĩ thì như vậy nhưng lại không cho miệng nói ra. Cô sợ cùng anh đi ăn trưa sẽ trở thành tin tức giạt gân trong hôm nay mất. Quyết định không đi.

- Xin lỗi tôi không dám mạn phép.

Bây giờ lá gan của cô to thật, dám trái lệnh anh. Chỉ vì sức khỏe của cô luôn đặt lên hàng đầu nên dù có nhieu thế nào anh vẫn phải bắt cô đi ăn.

Cô vừa nói xong, anh bỏ lại đúng một câu duy nhất làm cô đơ người rồi cầm tay cô kéo ra ngoài.

- Đi ăn trưa. Lệnh cấp trên dám không làm.

Anh và cô đi xuống sảnh lớn thì có bao nhiêu người thì bấy nhiêu ánh mắt và tiếng thì thầm to nhỏ đổ dồn vào. Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ. Thật sự là mất mặt quá. Đường đường là một chủ tịch cao quý như anh lại nắm tay kéo cô đi ăn trước mặt bọn họ như vậy.

Anh đưa cô vào một nhà hàng món Âu 5 sao Doky nổi tiếng bậc nhất thành phố S. Cô choáng ngợp đến muốn ngã sõng soài trên đất. Chỉ là một bữa ăn trưa sao lại khoa trương đến như vậy.

Hắn hôm nay sau khi hoàn thành xong cuộc họp thì có nhã hứng đi ăn đồ Âu. Cũng vào nhà hàng đó, chợt hắn thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi cùng một người đàn ông cạnh cửa sổ. Chắc do nhớ cô quá nên nhìn ai cũng hoá ra cô mất rồi. Lắc nhẹ đầu một cái rồi đi tiến đến bàn đã đặt sẵn.

Không biết đó là trùng hợp hay sao mà bàn của hắn và bàn của cô đối diện nhau. Vừa ngồi xuống bàn thì thật sự hắn đã nhìn thấy cô. Lần này chắc chắn đó là cô không thể sai được. Khuôn mặt kiêu diễm hằng ngày mà chính xác là từng phút hắn nhớ đây.

Đang nói chuyện phiếm với anh thì bất chợt cô nhìn thấy hắn đang nhìn mình. Chiếc đĩa trên tay rơi xuống, cô vội vàng xin phép anh vào nhà vệ sinh.

#### 4. Chương 4: Em Biết Anh Nhớ Em Không?

\*Rầm\* cửa phòng vệ sinh nữ được đóng một cách thô bạo. Hắn chốt cửa rồi tiến đến gần cô, theo bản năng cô lùi lại phía sau đến lưng chạm vào bức tường. Thấy cô không thể di chuyển được nữa hắn mới lên tiếng.

- Mấy tháng qua em đi đâu?

Không thèm trả lời mà còn chẳng thèm nhìn thẳng vào mắt hắn. Nhìn bộ dạng chán chường của cô, tay hắn nắm cằm bắt cô nhìn thẳng vào hắn.

- Anh hỏi một lần nữa, mấy tháng qua em đã đi đâu?

Sức chịu đựng của cô cũng có giới hạn. Hắn làm cô đau khổ, chắc thoả mãn rồi chứ gì. Bày đặt lo lắng với quan tâm.

- Tôi đi đâu mặc tôi. Chưa tới lượt anh phải quan tâm.

Nghe cô nói mà lửa trong người hắn dâng lên. Ôm chặt cô vào người, cúi đầu tham lam hít thở mùi hương hắn mong nhớ.

- Em có biết tôi nhớ em lắm không?

\*Dùng\* Nước mắt cô lại lăn dài. Hắn có biết cô phải cực khổ lắm mới có thể quên đi hắn không? Bây giờ sao hắn lại có thể xuất hiện chứ? Trái tim cô lại đau nữa rồi. Thấy vai mình ướt ướt đoán chắc là cô khóc, hắn buông cô ra lau hàng nước mắt đang rơi. Hành động vừa rồi làm cô không thể tin được.

- Nhớ tôi? Hừ. Vậy sao anh không ân ái cùng cô tình nhân à mà không phải, chắc là phu nhân Mặc chứ hả? Tôi và anh bây giờ chẳng còn là gì của nhau nữa rồi.

Hắn cảm thấy sao về câu nói đó? Đương nhiên là rất đau rồi. Hắn không ngờ mình đã làm tổn thương sâu sắc đến cô như vậy. Hắn sai và đang sửa chữa lỗi lầm rồi. Giọng hắn dịu dàng lại, cầm lấy tay coi nói.

- Anh biết anh thực sự sai rồi. Anh không nên thế. Tha lỗi cho anh lần này, sẽ không như vậy nữa.

Hãy tay hắn ra khỏi tay mình. Khôi phục lại lời nói do khóc mà khàn, cô nói.

- Xin lỗi thưa Mặc tiên sinh, tình yêu của anh lớn quá tôi không thể tiếp nhận hết. Mong tiên sinh thông cảm.

Lời nói mang hàm ý châm biếm làm hắn rối rắm hết cả lên. Bao nhiêu năm trên thương trường hắn chưa biết hai từ “bối rối” là gì. Nhưng bây giờ thì sao? Chỉ vì câu nói của “vợ cũ” mà đã làm hắn khó xử như vậy rồi. Hắn đã biết mình sai, biết sửa lỗi vậy sao cô không tha cho hắn? Buông lời cuối rồi thả cho cô đi.

- Từ nay chúng ta chẳng còn qua hệ vợ chồng nữa.

Câu nói của anh làm tim nó đau hơn nhưng.

- Vậy anh sẽ theo đuổi em lại từ đầu. Đường đường chính chính cưới em làm thiếu phụ nhân Mặc.

Hoá ra là hấn chưa nói hết. Hấn nói sao? Sẽ theo đuổi lại cô sao? Cứ thử xem hấn có thể không? Dù tim bây giờ rất đau nhưng chẳng thể suy nghĩ gì thêm. Bước ra ngoài, bước vào bàn mà anh vẫn đợi, cô thoáng ngạc nhiên, chẳng phải mình đi lâu như vậy thì anh sẽ đi chứ? Nhưng anh vẫn đợi cô, anh biết là cô đang nói chuyện với “chồng cũ” nên không hỏi han gì.

Ăn xong, cả hai về công ty làm bình thường. Hết một ngày làm việc của cô. Vẫn như thường ngày, cô đi bộ trên con đường ấy để trở về nhà. Vừa đi vừa ngắm ánh hoàng hôn thơ mộng ấy. Có lẽ cô chẳng biết rằng chiếc xe lặng lẽ đi theo sau cô. Hấn cố tình theo cô về tận nhà để biết nơi cô đang sống, còn là để ngắm nhìn cô.

Sáng sớm hôm sau cô bị chuông cửa đánh thức. Hôm nay là ngày nghỉ mà ai lại đến làm phiền cô vậy chứ? Mở cửa trong bộ dạng ngáy ngủ, đập vào mắt là bộ dạng của hấn, cô luống cuống tay chân đóng sầm cửa lại. Sao hấn lại biết mình sống ở đâu? Chẳng lẽ là ba nói? Chắc không đâu. Vội vàng vệ sinh cá nhân xong xuôi thì bụng kêu lên. Vào trong bếp thì chẳng có thứ gì dành xuống siêu thị gần nhà. Cứ nghĩ rằng hành động thô lỗ vừa rồi của mình thì hấn sẽ bỏ đi ngay tức khắc. Nhưng không, hấn vẫn kiên trì đứng đó, trên tay còn là món bánh trứng cô thích nhất. Đặc biệt hôm nay hấn không có mặc âu phục mà thay vào đó là áo phông quần đùi trông năng động. Trên mặt còn có cả nụ cười chưa tắt nữa. Thoáng chốc ngạc nhiên rồi trở lại bình thường.

- Mặc tiên sinh, anh có chuyện gì phải gặp tôi sao?

- Đúng vậy. Anh không muốn em gọi anh bằng tên xa lạ như vậy. Anh có mua bánh trứng em thích nhất đây.

Cầm túi bánh đưa lên trước mặt cô nói. Thực ra hôm nay hấn đi tận 20 km để mua về món bánh trứng ngon nhất cho cô ăn sáng. Đặc biệt hôm nay còn muốn cùng cô đi chơi một ngày.

- Vậy sao? Cảm ơn về túi bánh nhưng anh có thể về cho.

Tay cầm túi bánh từ tay anh, mùi thơm của bánh làm bụng cô đói thêm. Hấn vẫn chưa buông tha cô, muốn chọc cô thêm một chút nữa.

- Nhận được bánh rồi sao lại bỏ rơi anh. Anh là đi tận 20 km mới mua về cho em ăn đấy.

Đùa sao, bánh trứng có thể ra trung tâm thành phố mua cũng có mà sao lại đi xa như vậy cơ chứ. Mà còn giữ bánh nóng cho cô được nữa. Điều này làm cô thoáng chút vui mừng. Chưa kịp chờ cô lên tiếng hấn đã đi vào trong nhà cô từ nãy mà còn ngồi chiếm chệ trên ghế rồi. Thấy cô vẫn đứng ngây người ra đấy, hấn lên tiếng.

- Em còn định đứng đấy đến bao giờ? Không đói sao?

Nghe hấn nói vậy cô giật mình bừng tỉnh lại. Lấy tay vỗ vỗ gương mặt cho tỉnh táo lại rồi bước vào trong nhà.

## 5. Chương 5: Sẽ Khiến Em Vui Vẻ Hơn

Hôm nay hấn sẽ khiến cô vui vẻ. Bù lại hơn 2 năm qua hấn nhẫn tâm với cô. Cứ nghĩ đến là lại khiến hấn sầu não. Sáng hôm nay tâm trạng của cô cũng đi lên không kém, một phần là vì hấn mua bánh cô thích nhất. Vừa nhìn cô ăn hấn vừa nói.

- Ăn xong anh sẽ dẫn em tới một nơi.

- Đi đâu vậy? Mà sao hôm nay anh lại có nhã hứng muốn đưa tôi đi chơi vậy?

Tính tò mò của cô nổi lên khá nhiều vì câu nói của anh. Lúc còn là vợ hấn ngoài ăn và ngủ ra cô có thể xuống vườn hoa đi dạo. Vì mẹ hấn không muốn cô ra ngoài để làm bê mặt nhà họ Mặc nên cũng cấm cô ra ngoài.

Hắn cương chiều vuốt mái tóc xuôn mượt của cô nói.

- Anh sẽ đưa em đi ra ngoại thành. Ở đó không khí trong lành hơn, còn thoáng đãng nữa.

Cô gật đầu ý hiểu rồi lại ăn tiếp. Những cử chỉ dễ thương vừa rồi bị hắn thu hết vào tầm mắt. Miệng nở nụ cười thật tươi. Từ bây giờ hắn sẽ không làm cô buồn nữa, nhất định.

Mặc chiếc váy màu xanh nước biển nhạt, mái tóc xoã tự nhiên khiến cô chẳng khác nào thiên sứ. Cả hai cùng lên xe rồi đi ra ngoại thành. Ở ngoại thành đúng là rất thoáng đãng, không khí này chỉ muốn người ta hít thở mãi.

Khi chơi xong trở về thì trời đã sẩm tối. Hôm nay thực sự là cô rất vui, là ngày vui nhất của cô bên hắn.

Sáng hôm sau đi làm, tâm trạng cô vẫn giữ được như ngày hôm qua. Miệng luôn nở nụ cười. Trái ngược hoàn toàn với anh, từ ngày hôm qua sau khi nghe Kiệt báo cô đang rất vui vẻ cùng hắn ở ngoại thành thì vô cùng tức giận. Đã làm cho trái tim cô tan nát rồi hàn gắn lại à? Hừ.

Đang ngồi trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến, cô tiến ra mở cửa thì thư ký nói.

- Thưa chủ tịch, thiếu gia họ Tần muốn gặp.

- Cho vào.

Giọng nói lạnh như băng vang lên khiến cô không khỏi rùng mình một cái. Cô thư ký kia nghe xong thì cúi người đi ra. Tần Minh Kỳ - bạn thân chí cốt của anh mới bước vào cửa đã không khỏi ngạc nhiên. Minh Kỳ nhìn chằm chằm vào cô khiến anh khó chịu, đành lên tiếng.

- Sao lại đến đây? Nhìn thư ký của tôi làm gì, có gian ý sao.

Kỳ không nói gì chỉ lắc đầu. Chợt anh tiến đến kéo cô vào trong lòng mình. Cô vẫn chưa ý thức được nên vẫn chừa hoàn hồn lại. Nhìn thấy Kỳ hành động lỗ mãng như vậy với bảo bối của mình, anh định nhào ra tách họ ra nhưng câu nói của Kỳ khiến anh đứng sững lại.

- Vân Thiên, em là Vân Thiên đúng không. Em gái cuối cùng cũng gặp được em.

Vừa mới hoàn hồn lại thì bị câu nói của Kỳ làm cô sững người. Cái gì? Anh trai sao? Cô cũng có nghe ba mẹ nói rằng cô còn một người anh trai nhưng đi đâu thì vẫn chưa biết.

- Anh là Minh Kỳ đúng không?

Kỳ không nói chỉ mỉm cười thật tươi gật đầu.

- Đúng là anh hai. Sao anh lại mang họ Tần?

- Là anh không muốn ba mẹ biết anh sống ở đây.

Thì ra là vậy. Vậy là cô cũng có người thân rồi.

- Ba mẹ đâu rồi? Anh muốn về nhà thăm ba mẹ.

Cô không nói gì. Cúi đầu xuống, những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống. Nghĩ rằng mình sai nên Kỳ luống cuống tay chân đỡ dành em gái. Nhìn cô khóc anh không đành lòng, anh nhìn Kỳ rồi lắc đầu ý nói ba mẹ không còn nữa. Anh giật mình, có phải thật không? Chỉ vì cãi vã với ba mẹ mà 5 năm anh không về, tự mình lập nên một tập đoàn về đá quý. Muốn về xin lỗi ba mẹ vì sự bông bột của mình nhưng đã muộn. Có phải chuyện ấy làm cô đau khổ một thời gian không? Người làm anh như Kỳ thật quá vô dụng. Để em gái bị tổn thương sâu sắc như vậy mà bây giờ mới trở về. Có anh rồi giờ sẽ không ai dám đụng vào người em gái bé bỏng nữa. Ai dám có tội quyết không tha thứ. Anh sẽ làm tất cả để bảo vệ người em gái này. Khóc được một lúc thì cô bỗng thiếp đi, anh bế cô phòng nghỉ bên trong để ngủ ngon hơn. Ngủ được một giấc thì cô cảm thấy thoải mái hơn, bây giờ có anh hai rồi, cô sẽ vó anh hai là người thân của mình. Kỳ cũng có thuyết phục cô dọn sang ở cùng anh nhưng cô không chịu. Lấy cớ muốn ở riêng để khéo léo từ chối. Thực ra cô không phải không muốn ở cùng anh hai mà cô chỉ muốn ở một mình để được yên tĩnh mà thôi.

## 6. Chương 6: Kế Hoạch

Trong lúc cô ngủ, ở ngoài phòng làm việc có hai người đàn ông tuấn tú ngồi đối mặt với nhau. Không khí vô cùng “căng thẳng”. Kỳ là người mở miệng đầu tiên.

- Có vẻ cậu để ý đến em gái mình?

Gương mặt của anh mang nét cười. Không phải để ý mà yêu là đằng khác. Anh cũng chẳng ngần ngại nói thẳng ra.

- Đúng. Mình đã yêu em gái cậu từ rất lâu rồi. Có lẽ cậu không biết. Mình mong cậu đồng ý cho mình lấy em ý.

Bạn bè thân thiết với nhau bao năm qua, Kỳ hiểu tính tình của anh. Anh cũng có nhắc tới người con gái đó nhưng hoá ra đó là em gái mình. Cô cũng cần có người để yêu thương, người làm anh trai như Kỳ có lẽ hiểu. Từ trước giờ anh yêu ai thì yêu rất nhiều, mà giao em gái lại cho anh thì cũng đáng. Kỳ gật gật đầu coi như đồng ý.

- Vậy cậu có kế hoạch gì để em mình vào tròng được đây?

Câu nói đùa nhưng đầy sự quan tâm của Kỳ đối với em gái. Biết anh là người mưu sâu kế hiểm, đặc biệt là người trong giới mafia lại rất nguy hiểm. Đây là chuyện cả đời nên Kỳ nhắc khéo anh cẩn thận.

- Mình đã có kế hoạch sẵn, cậu cứ làm theo mình là được.

Anh ngã người vào ghế, nhắm hờ con mắt mệt mỏi. Thật ra anh đã có kế hoạch từ trước để có thể yên tâm rước cô về nhà rồi.

---

Mình Kỳ cho gọi cô đến nhà, hai người ngồi trong phòng khách nói chuyện rất vui vẻ nhưng cô thấy sắc mặt anh hai mình trùng xuống. Tò mò nên hỏi thử.

- Anh sao vậy? Sao thấy em đến nhà không vui sao?

Kỳ không nói gì chỉ lắc đầu cho qua nhưng điều đó làm cô khó chịu. Là anh em với nhau thì phải cùng nhau chia sẻ cùng nhau vượt lên chứ.

- Anh nói cho em biết. Em sẽ giúp anh.

Nghe cô nói vậy thì gương mặt Kỳ bỗng nở nụ cười yêu nghiệt nhưng chỉ trong tích tắc là tắt. Biết là cô đã vào tròng nên chẳng chần chừ nữa nói thẳng ra luôn.

- Công ty anh đang nợ công ty Mặc Tử một số tiền rất lớn. Nếu trong tuần này mà không trả đủ thì công ty anh sẽ bị phá sản mất.

Đùa, công ty anh hai cô đang lớn mạnh như thế sao lại sụp đổ trong nháy mắt được. Nhưng công ty anh lại lớn mạnh hơn nhiều, vươn ra cả thương trường quốc tế nên anh hai cô vay vốn anh là đúng. Mà sao bạn thân với nhau lại không thể khất được. Nhưng vì anh hai nên chuyện gì cô cũng phải làm cho bằng được.

- Vậy em phải làm sao?

- Em đồng ý hôn lễ này đi.

Anh lấy cô á? Trước giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện này. Anh hai nói như đùa ý, cô đau khổ một lần rồi muốn cô bị lần nữa sao? Không được, cô sẽ đi tìm anh để hỏi rõ ràng.

Bước ra khỏi nhà anh với khuôn mặt giận dữ. Kỳ cười khổ, vì tương lai của cô nên phải làm như vậy.

Đến công ty, cô lên thẳng phòng chủ tịch. Bước vào phòng, anh đang ngồi kí một số giấy tờ nên không để ý. Bước đến trước bàn anh, cô vẫn giữ thái độ cung kính nói.

- Chủ tịch.

Anh ngạc nhiên khi cô ở trong phòng. Hôm nay cô xin nghỉ có việc nên anh không ngần ngại cho cô nghỉ một hôm, chính xác là bắt đầu kế hoạch rước cô về nhà của anh.

- Có chuyện gì sao?

Anh biết chắc là Kỳ đã thành công, trong lòng vui như muốn nở hoa nhưng ngoài mặt thì cố giữ cho mình thật bình thản.

- Tôi nghe nói anh hai tôi đang nợ anh một số tiền rất lớn?

- Đúng vậy. Có chuyện sao?

- Tôi hôm nay đến đây là giúp anh hai tôi trả nợ cho anh.

A, cô thay mặt Kỳ sao? Quá ngạc nhiên.

- Cô lấy gì để trả cho tôi?

- Tôi sẽ tặng ca, không nhận tiền lương, tiền các ngày lễ...

- Cô nghĩ rằng sẽ trả hết?

Cổ làm khó cô để chính miệng cô nói cô sẽ lấy anh.

- Tôi có thể làm người giúp việc của nhà anh.

- Nhà tôi không thiếu người làm.

Anh nhìn cô nói. Thấy mặt cô giận mà đỏ hết cả lên trông dễ thương vô cùng. Dù không muốn làm khó cô nhưng vì muốn nghe chính miệng cô nói nên phải chịu đựng.

- Vậy tôi sẽ đồng ý lấy anh.

Ha ha, cô mắc bẫy rồi. Cuối cùng bảo bối của anh cũng mắc bẫy do anh giăng ra.

Không chần chừ một mạch kéo cô đi. Cô thoáng ngạc nhiên vì cô nghĩ anh sẽ không đồng ý nhưng ngược lại thì...

- Anh kéo tôi đi đâu vậy?

- Đến cục dân chính làm thủ tục kết hôn. Để cô khỏi trốn.

Trốn? Từ khi nói xong câu đó cô chỉ muốn chạy thật nhanh để anh không bắt được. Nhưng chắc là anh sẽ tóm được mình trong tức khắc.

Làm thủ tục xong, nhìn tờ giấy kia cô chỉ muốn xé tan nó ra thành trăm mảnh. Chắc là do nó giống tờ giấy đăng ký kết hôn của cô với hắn nên cô mới hận nó thế. Giằng lấy tờ giấy trên tay cô, anh thản nhiên nói.

- Tôi sợ cô sẽ hận nó mà xé nên thay cô bảo quản. Đồ đạc của cô đã được dọn đến nhà tôi. Từ bây giờ cô là vợ tôi nên phải sống cùng tôi. Chuyện ba mẹ tôi, tôi sẽ tính sau. Cô muốn đi làm cũng được không thì ở nhà tôi nuôi. Tuần sau cử hành hôn lễ.

Anh nuôi? Cô nghe nhầm chắc? Còn ba mẹ anh? Sẽ đồng ý? Cô thật sự quá mệt mỏi. Cô không muốn cuộc hôn nhân này lại tiếp tục diễn ra giống với cuộc hôn nhân kia. Lại lấy tình cảm cô ra chà đạp đi. Cô cũng chẳng có cảm giác nữa rồi.

## 7. Chương 7: Đoạn Tuyệt

Một thoáng đã qua một tuần lễ, hôm nay là ngày cô bước lên lễ đường một lần nữa. Lại kết hôn nhưng mang danh nghĩa. Sáng sớm, cô được các nhân viên trang điểm chuyên nghiệp tới tận trang lại. Bình thường cô đã rất xinh đẹp rồi. Nhưng hôm nay, cô được trang điểm nhẹ, tóc búi cao thanh lịch có vài lọn tóc được tạo

kiểu rơi xuống mặt. Mặc trên mình bộ váy màu trắng tinh khôi, được đính những viên pha lê tỉ mỉ. Nhìn cô bây giờ giống như một nàng tiên nữ vậy.

Còn anh, anh mặc bộ âu phục nổi tiếng bậc nhất của Italya. Tóc được chải hất lên phía sau. Đặc biệt hôm nay không đeo cà vạt mà anh buông ba cúc để lộ cơ ngực rắn chắc. Trông anh giống như một bạch mã hoàng tử trong mộng của biết bao cô gái.

Hôn lễ được tổ chức tại nhà thờ nổi tiếng của thành phố S. Khách mời không nhiều, chỉ đơn thuần là những người có máu mặt trên thương trường và trong giới mafia. Do yêu cầu của cô nên anh không làm quá lớn. Anh lại rất muốn làm thật lớn để cho mọi người biết là cô chính là vợ của Hàn Mặc Tử anh. Nhưng số lượng khách khứa cũng khá nhiều.

Khoác tay anh hai dần tiến vào lễ đường. Cô lại nhớ về ngày hôm ấy cô được ba dẫn vào, trước mặt cô là hấn, là người mà cô yêu nhất. Nhưng hôm nay, lại một lần nữa cô được anh trai dẫn vào lễ đường, trước mặt là anh, là người chính miệng cô nói muốn kết hôn để trả nợ cho anh hai. Trái tim cô bị một lần giầy vò là đã quá đủ, cô không muốn sẽ bị lần thứ hai.

- Hàn Mặc Tử, con sẽ yêu thương và chăm sóc cho Dương Văn Thiên dù có ốm đau, bệnh tật chứ?

Lời cha sứ vang lên, cô cảm thấy mình có chút khấn trương, chắc có lẽ là do suy nghĩ nhiều nên mới vậy.

- Con nguyện ý.

Lời anh nói cũng vang lên sau lời của cha sứ. Cha sứ lại lần nữa cất tiếng nói.

- Dương Văn Thiên, con sẽ yêu thương và chăm sóc cho Hàn Mặc Tử dù có ốm đau, bệnh tật chứ?

- Con...nguyện ý

Lời nói ập a ập ứng của cô chắc chỉ có anh và Kỳ là hiểu rõ nhất. Mọi người cho là cô xúc động quá nên nói không thành lời.

Vậy bây giờ cô lại một lần nữa được làm vợ. Tâm trạng từ lúc bước vào lễ đường đã không được tốt cho lắm. Mà cô cũng phải cùng anh đi tiếp rượu khách khứa. Nhìn thấy gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi của cô anh cũng chạnh lòng.

Sau khi làm lễ xong, cô được thay một chiếc váy màu trắng khác. Nhưng là chiếc váy ôm sát vào cơ thể, để lộ ra đường cong quyến rũ. Anh mặc bộ vest đen số lượng có hạn của thiết kế người Anh nổi tiếng - Thomas Jefferson. Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn 5 sao Royal. Trong lúc đi tiếp khách, anh thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô. Có phần chạnh lòng.

- Mệt sao? Em lên phòng tổng thống mà nghỉ ngơi. Tiếp rượu xong sẽ đưa em về.

Nghe anh nói vậy cô cũng miễn cưỡng gật đầu.

Thang máy dừng lại tại tầng cao nhất của khách sạn. Cô mệt mỏi bước ra thì nhìn thấy hấn. Ngạc nhiên vô cùng, không lẽ anh cũng mời hấn sao? Sao trong bữa tiệc cô không thấy hấn? Dù sao cũng chẳng còn quan hệ nên bỏ qua suy nghĩ mà tiến thẳng về phía trước.

Thấy cô không để ý đến mình, hấn hung hăng tóm được cổ tay cô kéo lại, áp người cô vào bức tường gần đó. Khuôn mặt lộ rõ vẻ ghen tức.

- Tại sao?

Mặt cô chẳng hề biến sắc, vẫn giữ được thái độ đó, ngược mặt lên nhìn hấn rồi nói.

- Mặc tiên sinh tìm tôi có chuyện sao?

Câu nói của cô khiến hấn phát điên lên. Hấn nhớ cô như vậy, yêu cô như vậy, muốn chuộc lỗi với cô và còn muốn quay lại với cô nhưng sao cô có thể dễ dàng kết hôn với một người đàn ông khác như vậy chứ? Hấn hung hăng nắm cằm cô nâng lên, môi gần chạm môi nhưng cái tát của cô khiến hấn dừng hành động lại.

- Mặc tiên sinh, tôi và anh không còn quan hệ, xin giữ thể diện cho. Và đừng có làm hành động ghê tởm đây trước mặt tôi nữa.

Cô lain rơi nước mắt, lại chứng tỏ mình vẫn còn mềm yếu. Hấn nhìn thấy cô khóc thì mới tỉnh ra. Chẳng qua là biết tin cô kết hôn với người khác thì anh giận dữ đến hành động cũng không tự mình làm chủ được.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.

Ôm chăm lấy cô mà chỉ biết nói từ “xin lỗi”. Đầu óc trống rỗng chẳng thể suy nghĩ được gì.

- Tôi nói lần cuối cùng. Mặc Khiêm, tôi và anh sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào hết. Người tôi kết hôn hôm nay chính là người tôi yêu. Mong anh đừng có quấy rầy tôi thêm lần nào nữa.

Lần này cô thật sự không còn cảm giác đau đớn hay khổ sở khi nói câu đoạn tuyệt với hấn nữa. Vậy cuối cùng cô cũng chẳng có tình cảm gì với hấn nữa rồi. Cô có thể mở cửa để yêu thêm một người nữa rồi.

Biết cô mệt mỏi nên anh đã giao khách khứa cho Minh Kỳ để lên với cô. Thang máy vừa lên đến nơi thì anh đã thấy cô cùng hấn nói chuyện. Anh nghe rõ từng câu, từng lời nói của cô và của hấn. Hấn không thể trực tiếp ra cho hấn một trận nhưng thay vào đó là gì? Chính cô nói cô yêu anh? Cô nói người cô kết hôn hôm nay là người mà cô yêu? Nở một nụ cười sau đó tiến vào phòng.

## 8. Chương 8: Mở Cửa Trái Tim Mình

Bước chân nặng nề bước vào phòng. “Mình vừa nói cái gì thế này? ”. Cô nói rằng cô yêu anh? Nhưng đúng, mỗi lần gần anh cô lại có cảm giác khác lạ. Tim cứ đập nhanh hơn, đến nỗi thở cũng khó. Chắc là cô đã yêu? Hay thử mở lòng thêm một lần nữa? Sợ lại bị tổn thương? Lại bị vứt bỏ? Những suy nghĩ, câu hỏi cứ loanh quanh trong đầu mãi không dứt ra được. Cô ngồi thẩn thờ suy nghĩ nó, anh bước vào mà cũng không biết. Trên gương mặt tuần tú này từ khi bước vào phòng thì luôn giữ được nụ cười trên môi. Trong đầu anh cứ loanh quanh câu nói của cô khi này. Vậy là mở lòng rồi sao? Chấp nhận rồi sao? Hai người, hai suy nghĩ trái ngược nhau.

Một lúc sau anh mới tỉnh táo lại được, nhìn thấy cô ngồi suy nghĩ mà không để ý anh đã đứng trong phòng. Bước tới, vòng cách tay rắn chắc ôm gọn cô vào trong lòng mình. Vùi đầu vào hõm cổ cô tham lam hít lấy mùi hương hoa hồng thoảng thoảng.

Bị anh ôm đột ngột nên cô chột tỉnh lại. Có hơi ngờ ngàng, mặt bắt giắc đỏ lên không ít, tim bây giờ nhảy múa luôn rồi. Thấy cô vẫn ngồi vậy không có chút cử động nào, cho là cô vẫn chưa hoàn hồn, anh đành lên tiếng.

- Bà xã, sao không nằm nghỉ một chút mà ngồi thẩn ra vậy?

- Ai là bà xã anh chứ?

Cô xoay người lại, mặt đối mặt với anh nói. Giọng điệu có phần trách yêu. Chẳng đúng, giờ thì cô chính thức mở lòng cho anh rồi. Giờ cô chính thức cho anh bước vào trái tim mình.

- Là em.

Đặt cằm lên đầu cô, càng ôm chặt cô hơn, cất giọng sủng nịnh của mình lên. Anh thực sự muốn sủng cô lên tận trời mà. Nghe anh nói vậy bắt giắc môi nở nụ cười thật tươi. Nhưng chưa dứt đã bị anh nuốt vào bụng. Môi anh vừa chạm vào cô đã cảm thấy toàn thân run lên. Cảm nhận được vị ngọt của môi cô, anh được đà lấn tới. Dùng chiếc lưỡi nhẹ nhàng tách hàm răng của cô ra, tiến sâu vào hút hết mật ngọt trong khoang miệng cô. Dây dưa được một lúc, anh cảm thấy cô dường như không thở nổi mới buông cô ra. Được anh thả ra, bắt được không khí, cô hít lấy hít để không khí. Nhìn thấy cô vậy anh không nhịn cười được, hoá bật thành tiếng.

- Hahahaaa...

- Ai cho phép anh cười?

Đã xấu hổ rồi giờ anh còn chọc quê cô còn xấu hổ hơn. Vùi mặt sâu vào lòng anh để khỏi xấu hổ. Nhìn thấy con thỏ trắng ngai ngừng vùi mặt vào người mình, anh càng cảm thấy yêu cô hơn. Không ngờ kế hoạch của mình thành công nhanh đến vậy, ai bảo con thỏ trắng ngây thơ quá rồi để mắc lưới chứ sao. Cứ nghĩ đến việc cô đã là vợ mình thì việc anh kiềm chế cơn đói lâu năm là chuyện không dễ dàng gì. Nhưng lại không muốn bảo bối bị lần đầu tiên mà đau đến không cử động được nên phải nhẫn nhịn. Anh muốn cô chấp nhận cho mình.

Cô lại không muốn đi tuần trăng mật bây giờ. Anh cũng không phản đối, vợ là ý trời mà. Không khí đang lãng mạn vậy mà cô chợt nhiên lên tiếng.

- Vậy mai em vẫn sẽ làm thư ký đúng không?

- Ừ. Thư kí khiêm bà xã của anh.

Nói xong anh hôn lên má cô một nụ hôn chuồn chuồn đập nước. Mỉm cười thật tươi nhìn anh. Lúc đầu có chút bất ngờ vì những cử chỉ này cô và Mặc Khiêm chưa có một lần nào. Nên nụ hôn đầu của cô là trao cho anh. Dù anh biết cô và hắn không có đụng chạm gì nhưng đến cả nụ hôn đầu hắn cũng chưa cướp của cô nên anh đang vui thì còn vui hơn. Vậy là nụ hôn đầu của cô là của anh và lần đầu tiên cũng sẽ của anh. Càng nghĩ càng cảm thấy ấm lòng. Chợt anh nở nụ cười làm cô thắc mắc.

- Có chuyện gì sao mà anh cười tươi vậy?

- Vì anh đã rước được em về. Từ giờ em là bảo bối của anh, là bà xã đại nhân của anh. Anh sẽ bảo vệ em dù có chuyện gì. Anh yêu em.

- Em yêu anh.

Hắn là ba từ này cô nói ra dường như làm anh không thể kìm chế được dục vọng trong người. Hung hăng đẩy cô xuống giường, tham lam cắn cắn đôi môi của cô. Dần dần anh chuyển xuống vùng quai quạnh. Giọng nói bị cơn đói làm khàn đi.

- Bà xã, anh không kìm chế được rồi.

- Về nhà có được không?

Mặt cô bây giờ đỏ như một trái cà chua chín. Hiện giờ dục vọng đang chiếm dần cơ thể anh. Nhưng cô muốn về nhà. Phải kìm chế, về đến nhà sẽ ăn cô sạch sẽ.

Cùng cô bước lên xe phóng thẳng trên đường về nhà. Anh không thể kìm chế được nữa, phải về thật nhanh. Chết tiệt, sao xe chạy chậm đến như vậy. Thầm chửi rủa một câu. Vận tốc 100 km/h mà sao giờ phút này với anh chậm đến như vậy?

Cuối cùng xe cũng dừng tại căn biệt thự Hàn gia. Ôm cô phóng vào nhà với tốc độ khỏi bàn cãi. Hai ông bà quản gia chưa kịp chào thì anh đã biến mất. Người làm trong nhà thì con mắt chữ A miêng chữ O nhìn chăm chăm vào anh đang bế cô. Lần đầu tiên họ thấy anh vội vàng đến như vậy. Trước đây giờ có gấp gấp đến mức nào đi chăng nữa thì anh cũng giữ được nét bình thản đến đáng sợ.

## 9. Chương 9: Tin Vui

Ném cô lên chiếc giường rộng lớn, không thể kìm chế nổi được nữa, cúi xuống hung hăng hôn lên đôi môi của cô. Từ từ chuyển xuống hôn lên quai quạnh cô. Từng đợt làm người cô run lên. Xé rách chiếc váy cô đang mặc ném xuống đất, thân hình mảnh mai hiện ra trước mắt. Giọng của anh đã khàn giờ lại khàn hơn.

- Bảo bối, anh muốn em.

Cô ngai ngừng gật đầu một cái. Nhận thức được thỏ trắng đã đồng ý, anh tiến sâu vào trong cơ thể cô. Cảm giác như nó đang xé rách cơ thể cô ra vậy.

- Dừng lại.

Dù đau đớn cô vẫn cố gắng nói. Anh thật sự quá mạnh mẽ.

- Bảo bối, thời gian máu chốt như vậy sao dừng lại được.

Cô đau đến ngất đi nhưng anh cũng chẳng tha. Hết lần này đến lần khác “hành hạ” cô. Đến rạng sáng mới thả cô ra. Tuy biết là lần đầu của cô nhưng chưa thoả mãn anh cũng quyết không buông. “Hành hạ” xong, anh ôm cô vào tắm rửa sạch sẽ, mặc cho cô bộ quần áo rồi ôm cô ngủ.

Lúc tỉnh lại đã quá trưa, bên cạnh anh cũng đi từ lúc nào. Định bước xuống giường vào vệ sinh thì phía dưới truyền đến tia đau đớn. Toàn thân dưới của cô rất đau, còn rất mỏi nữa. đành chịu, nằm trên giường cho đỡ đau đã. Vừa nằm xuống thì anh đẩy cửa bước vào, trên tay còn có bát cháo thịt băm. Bước đến bên giường, đặt khay cháo lên bàn rồi đỡ cô ngồi dậy. Anh biết là lần đầu sẽ không thể đi được nên đặc biệt tự tay nấu cho cô bát cháo. Không ngờ bước vào phòng đã nhìn thấy gương mặt hiện rõ tia bất mãn của cô.

- Sao vậy? Ai dám chọc bảo bối của anh vậy?

- Là anh. Tất cả là anh. Anh hành hạ em. Anh vô sỉ...

Cô nói một tràng, anh chỉ biết cười khổ. Ai bảo cô quyến rũ anh, cơn đói của anh một khi đã lên thì đến cả anh còn không kìm chế được. Bảo bối đang đổ hết lỗi lên mình nhưng không sao, anh cảm thấy thế là hạnh phúc. Cô nói nhiều như vậy hẳn là sẽ mất nhiều thể lực, anh không cho phép cô như vậy, lên giọng nói.

- Được, được, tất cả tại anh. Bây giờ em ăn cháo xong rồi muốn đánh mắng anh cũng được.

Gật đầu đồng ý rồi ngoan ngoãn ăn cháo do anh dứt. Dù sao thì tối qua vận động nhiều nên tiêu hao thể lực, thức ăn cũng tiêu hoá không kém. Ăn xong, cô xoa xoa chiếc bụng no. Nhìn thấy hành động đáng yêu của cô, yêu thương hôn lên trán cô.

- Em ở phòng nghỉ ngơi, anh sang phòng sách kiểm tra lại giấy tờ.

Gật gật đầu ý bảo anh đi đi, dù có quan tâm cô đi chăng nữa thì không thể bỏ bê công việc.

Anh đi được một lúc thì cô cảm thấy buồn ngủ nên nằm ngủ luôn. Như vậy người ta mới có câu “Căng da bụng trụng da mắt”. Xử lý xong giấy tờ quan trọng, anh về phòng xem cô thế nào. Vừa đẩy cửa vào đã thấy cô ngủ. Bước lại gần, lên giường nằm cạnh cô. Anh vén vài lọn tóc còn xoã trên mặt cô lên, giọng nói dịu dàng cất lên.

- Anh đợi lúc này lâu lắm rồi. Cuối cùng em cũng là vợ anh. Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, sẽ không để điều gì xấu xảy ra với em.

Anh ôn nhu hôn lên mái tóc cô.

Chập tối, cô tỉnh lại, nhìn thấy anh đang nhìn mình. Khuôn mặt vừa ngủ dậy của cô như mèo con vậy.

- Dậy rồi sao?

Cô không nói chỉ gật đầu. Bế cô vào rửa mặt cho cô rồi dìu cô xuống phòng bếp. Anh muốn bế cô xuống cho nhanh nhưng cô nói “Không cần, em thấy ngại”. Dù thế nào đi nữa anh vẫn thua trước bảo bối của mình.

Xuống nhà, ông bà quản gia cùng người làm đứng cung kính chào.

- Thiếu gia, thiếu phu nhân.

- Đừng gọi là phu nhân, cứ gọi là Thiên Nhi được rồi.

- Như vậy thật không được.

Anh bất mãn lên tiếng. Tên của bảo bối chỉ mình anh được gọi.

Cô quay sang liếc xéo ang một cái xong đi vào phòng ăn.

Ngồi nhìn thức ăn trên bàn cô chẳng muốn ăn tí nào. Bây giờ cô muốn đi ngủ. Quay sang anh nói.

- Em muốn ngủ nữa. Không muốn ăn, không muốn ăn.

Anh thấy cô có khác lạ. Cô vừa ngủ dậy sao có thể ngủ thêm được nữa. Nhất định mai anh sẽ phải đưa cô đi khám.

Cô ngủ một giấc đến tận gần chiều mới tỉnh lại. Nhìn xung quanh thấy có anh. Anh đang ngồi chuyên tâm vào tờ giấy trước mặt. Cảm nhận được có anh mắt nhìn mình, anh ngẩng đầu lên thì thấy cô đang ngấm mình. Bước đến, giọng anh nhỏ nhẹ nói.

- Đi thay đồ rồi đến bệnh viện cùng anh.

Dù chẳng hiểu gì nhưng cô ngoan ngoãn nghe lời anh. Mặc chiếc váy xanh dương đơn giản rồi cùng anh đến bệnh viện.

Khám xong, bác sĩ cho gọi anh vào có chuyện.

Vừa đi ra, nét mặt anh có đầy ý cười. Cô hấp tấp chạy lại chỗ anh. Vừa đỡ được cô, anh đã nhắc.

- Em phải thật cẩn thận vào. Tiểu bảo bảo sẽ không chịu được khi em chạy nhanh đâu.

- Tiểu bảo bảo?

Cô ngây người ra. Cái gì? Còn chưa nổi một tuần mà đã có rồi. Quả thực lần trước anh mãnh liệt như vậy là muốn có kết quả.

- Ủ, tiểu bảo bảo được một ngày rồi.

Nước mắt không kìm được tự chảy ra. Cô rất vui. Vui đến khóc rồi. Vậy là cô được làm mẹ.

Nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt kia, anh ôm cô vào lòng, nở một nụ cười tươi. Vậy anh được làm ba rồi.

Ôm cô ra xe rồi cả hai cùng về nhà.

## 10. Chương 10: Hạnh Phúc

Từ khi có tiểu bảo, anh dường như bọc cô như bọc trứng. Hầu như công việc trên công ty anh đều đem về nhà, còn những cuộc họp quan trọng lắm anh mới đi. Đi đâu cũng điu dặt cô như sợ cô bị ngã. Hôm nay cô bất mãn lắm rồi nên đành phải lên tiếng.

- Anh là đang lo cho tiểu bảo hay em vậy?

- Bà xã, anh là lo cho em và tiểu bảo. Em mà có mệnh hệ gì anh cũng không sống được và con cũng không sống được.

Ôn nhu vuốt mái tóc cô, ôm nhẹ cô vào lòng. Anh biết rằng thời kì đầu phụ nữ có thai khó khăn trong việc ăn uống. Và tâm trạng lúc lên lúc xuống. Nhìn thấy cô như vậy anh liền muốn mang thai hộ cô (t/g: anh là một người đàn ông trong lòng emmmm).

- Anh nói dối. Anh là lo cho tiểu bảo hơn.

- Ai nói anh chỉ lo cho tiểu bảo. Em là nhất, tiểu bảo là nhì.

Véo nhẹ chiếc mũi nhỏ nhắn của cô nói. Trong đầu cô nghĩ gì vậy? Anh sợ tính cô hấp tấp nên dễ bị té, mà té thì bụng sẽ rất đau, anh hướng đến tiểu bảo, nhưng anh là người đau nhất. Cô đau thì tìm anh như vỡ vụn ra vậy. Dù anh có nóng nảy hay bực bội đến mấy thì chỉ cần lời nói của cô anh cũng sẽ bình tĩnh trở lại.

- Anh nói nhé, không phải em bắt.

Cô cười hì hì rồi đặt nụ hôn chuồn chuồn đập nước trên má anh. Mím cười ôm cô vào lòng.

Đúng lúc thì chuông điện thoại reo. Đầu bên kia là Kiệt, Kiệt đang báo cáo tình hình của bang cho anh.

- Chủ tử, lô hàng của ta vừa bị bang Quyết Tú đoạt lấy. Có một số anh em bị thương nặng đang được điều trị ở căn cứ.

Nghe xong, đôi mày rậm của anh nhíu lại, toả ra một luồng khí đáng sợ.

Cảm nhận được khí thoát ra từ anh làm cô lạnh cả sống lưng. Đặt bàn tay mình lên tay anh, giọng trong trẻo cất lên.

- Mặc Tử, có chuyện gì sao?

Nghe được giọng nói của bảo bối, anh không nhíu mày nữa. Ám khí dần tan đi, thay vào đó là một hình ảnh anh ôn nhu, dịu dàng, khác hoàn toàn so với khi này.

Xác định được bảo bối đã ngủ say, anh liền cầm áo khoác đến căn cứ. Chiếc xe Lamborghini màu đen sang trọng băng trên đường cao tốc đi ra ngoài vùng ngoại ô thành phố. Dừng xe tại một căn biệt to lớn như một toà lâu đài, anh tao nhã bước xuống xe và tiến vào bên trong. Nhìn thấy anh đến, hai hàng người đứng canh cổng cung kính chào.

- Chủ tử.

Anh gạt đầu một cái rồi tiến vào trong. Tao nhã ngồi trên chiếc ghế sang trọng nhất trên cao, phía dưới là các người anh em thân cận nhất của anh. Giọng anh như một con quỷ vừa trỗi dậy trong mình, anh trước sau coi thuộc hạ như anh em mình, giờ nghe họ bị thương sao có thể bình tĩnh.

- Bang Quyết Tú sao?

- Bọn họ nói lô hàng của ta là lô hàng béo bở nên đã tính sẵn thời cơ đoạt lấy.

Tuấn Kiệt lên tiếng đầu tiên. Là người đã đi theo anh nhiều năm như vậy biết rất rõ tính tình của anh, anh mà nổi nóng thì có thể giết chết bao người có tội tùy ý.

- Được, để ta xem bọn họ còn muốn đoạt lấy gì từ tay ta nữa.

Về đến nhà, cô vẫn còn ngủ. Kéo chăn nằm xuống cùng cô. Ôm nhẹ cô vào lòng, bàn tay xoa xoa bụng cô khẽ nói.

- Tiểu bảo nghe lời ba, mau lớn để mẹ không chịu khổ nữa. Ba không muốn nhìn thấy mẹ con không ăn được vì con. Ba yêu mẹ và con nhất.

Dường như anh nằm đọc thoại một mình với sinh linh bé nhỏ đang dần được hình thành. Bây giờ hiện tại anh rất hạnh phúc, có cô, có tiểu bảo và anh là người có trách nhiệm phải bảo vệ cô và tiểu bảo thật tốt. Anh nói rất nhiều, rất nhiều và nụ cười trên môi anh vẫn chưa tắt. Vừa mới xa cô chưa được 3 tiếng anh đã nhớ cô đến như vậy, không biết xa cô mấy ngày anh sẽ như thế nào.

Sáng hôm sau anh cố tình gọi cô dậy sớm để đi dạo dưới vườn hoa cho thoải mái. Nhìn thấy hình ảnh vừa ngủ dậy của cô chẳng khác nào mèo con nên anh không cưỡng nổi mà dành nụ hôn sáng sớm lên trán cô. Hai người đi dạo dưới vườn hoa hồng mà cô thích nhất, là loại hoa tượng trưng cho tình yêu. Ông bà quản gia nhìn hai người như vậy thì trong lòng mừng thầm, mấy cô người làm trong nhà thì ngưỡng mộ. Anh đưa cô đến xích đu giữa vườn, đặt cô ngồi lên trên đùi mình, vòng tay qua ôm cô, nhẹ nhàng nói.

- Anh sẽ mãi giữ em như thế này.

- Vậy sao?

Anh gạt đầu khẳng định. Cô không nói gì chỉ mỉm cười rất tươi. Chợt, nước mắt cô rơi xuống. Anh vội lau những giọt nước vẫn đang rơi trên mặt cô, giọng nói có vẻ gấp gáp hơn.

- Có chuyện gì sao? Em không hài lòng chỗ nào?

Cô liên tục lắc đầu. Anh mỉm cười ôm cô vào lòng. Cô biết anh rất yêu mình, và bây giờ cô cũng rất yêu anh.

- Sao anh lại tốt với em như vậy?

- Vì em là bà xã của anh.
  - Vậy nếu em không phải bà xã của anh thì anh có đối xử tốt với em như thế này không?
- Sao hôm nay cô hỏi vậy? Có lẽ do anh nuông chiều cô quá mức nên cô có thêm một chiếc lá gan nữa rồi.
- Chúng ta là có đăng ký nha. Nếu em không yêu anh thì chỉ cần anh yêu em là được.

## 11. Chương 11: Nguy Hiểm

Cô vừa ngủ trưa dậy thì không thấy anh đâu. Xuống nhà thì bà quản gia nói anh đã đến công ty. Vừa lúc cô muốn ra ngoài mua Áo cho anh, xin phép bà quản gia xong cô cầm túi sách ra khỏi nhà. Cô muốn đi bộ vì bác sĩ nói phụ nữ có thai rất cần đi lại nhiều nên cô khoonv muốn dùng đến xe. Vừa đi được một đoạn cách nhà không xa, cô bị một tốp người mặc áo đen, kính đen, họ lấy chiếc khăn đã tẩm thuốc dí vào mũi cô. Bị bất ngờ, cô ngất đi.

Đang ngồi trong phòng họp, anh có cảm giác chẳng lành xảy ra. Đúng lúc thì chuông điện thoại đổ. Nhân viên toát mồ hôi hột vì cuộc họp này quá mức căng thẳng. Anh áp máy vào tai nghe.

- Chủ tử, thiếu phu nhân bị bắt cóc. Xe chúng cắt đuôi được xe ta nên nhất thời không đuổi kịp.

\*Rầm\* Anh đập tay thật mạnh lên bàn, sát khí trong người toả ra như cơn tức giận của anh bây giờ. Mọi người đều lạnh run lên. Anh đang hoá thành quỷ? Đúng, anh đang hoá thành quỷ. Nghe tin cô bị bắt cóc, sao anh có thể bình tĩnh cho được. Không chỉ có cô mà còn có cả tiểu bảo nữa. Thanh âm lạnh lẽo vang lên.

- Cuộc họp kết thúc.

Anh vội vã đi ra ngoài, vừa đi anh vừa kêu thuộc hạ dò tìm tín hiệu từ máy cô.

- Chủ tử, tín hiệu hiện không có.

Không có? Bây giờ anh thực sự là hoá quỷ rồi. Con người dần đổ lại, sâu thẳm. Anh phóng chiếc xe đến căn cứ. Người anh phái theo dõi cô nhưng không đuổi kịp nên chờ sẵn ở đây nhận tội. Anh biết không phải lỗi của họ mà do chúng đã thành công trong việc đối đầu với anh. Chúng dám lấy cô ra để dụ anh vào bẫy, những chúng đã nhầm. Một khi động vào cô thì anh không còn là người nữa. Cứu được cô anh sẽ giết hết tất cả bọn chúng, không trừ một ai.

Con người đồ thẫm nhìn vào người đang quỳ trước mặt. Dù không phải họ không bảo vệ được cô nhưng luật đã là luật. Anh cất giọng nói.

- Tự chặt hai ngón tay của mình. Giam vào phòng lao 2 ngày không ăn, chỉ được uống.

- Rõ thưa chủ tử

Họ trung thành với anh lâu như vậy, việc tự chặt hai ngón tay là việc xử nhẹ nhất. Nếu như trước kia thì mạng sống của họ cũng chẳng còn.

Về đến nhà, anh bước vào phòng, phòng chẳng có cô. Anh tức giận đập phá đồ đạc. Những gì vào tay anh cũng bị anh đập tan nát như trái tim của anh vậy. Anh ngồi gục xuống cửa, nước mắt không ngừng rơi xuống. Anh khóc? Là anh khóc. Anh khóc vì không bảo vệ được cô và tiểu bảo, anh khóc vì trong lúc này đầu óc anh trống rỗng. Khóc xong hơi mệt nên anh thiếp đi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Tỉnh dậy, anh vừa biết mình đã ngủ đến gần tối. Cầm áo khoác đi ra ngoài, không quên dặn dò bà quản gia dọn dẹp lại phòng. Đến căn cứ, anh uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế khảm ngọc tinh tế. Đôi con người đồ đạc ngầu nhìn xuống dưới nghe những người thân cận trình báo.

- Chủ tử, chắc chuyện lần này thiếu phu nhân bị bắt cóc là do kế hoạch của bang Quyết Tú.

Anh vẫn ngồi im, những nhón tay thon dài gõ trên mặt bàn tạo thành nhịp.

- Chắc là do họ muốn đối đầu với bang ta.

Đúng phải bang anh? Nhầm rồi, một bang mafia lớn mạnh bậc nhất trong thế giới ngầm. Ai lại không có mắt nhìn ra chứ. Bắt cóc ai không bắt lại đi bắt cô, người mà anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Trong lúc mọi người nói chuyện. Kỳ đã tìm được tín hiệu của cô nhưng rất yếu, có thể mất rất nhanh. Minh Kỳ cũng là nhị bang chủ trong bang. Đang nghe mọi người đưa ra ý kiến thì Kỳ lên tiếng.

- Đã tìm thấy rồi.

Anh bình tĩnh lại. Thấy rồi sao? Nhìn gương mặt vội vàng của anh, Kỳ không chần chừ đưa máy cho anh xem.

Nhìn vào chấm đỏ lúc ẩn lúc hiện trên màn hình máy tính, tim anh đau nhói lên. Vị trí tìm được là ở căn nhà hoang trên núi. Nhanh chân bước ra xe, anh lái xe với một tốc độ coi như là đua với tử thần. Không màng đến tính mạng của mình.

Trong căn nhà hoang lạnh lẽo âm u, cô được trói trên một chiếc ghế. Do lượng thuốc ngủ tương đối nhiều nên cô chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Bên ngoài bọn người vệ sĩ bang Quyết Tú canh chừng chặt chẽ.

Được một lúc sau cô cũng tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, chân tay bủn rủn và bụng cũng đau nữa. Đột nhiên có một người đàn ông to béo, tóc thưa, bụng phệ bước tới gần, ông ta dùng bàn tay bẩn thỉu của mình nâng cằm cô lên. Hơi thở hôi hám phả vào mặt cô, ông ta nói.

- Xem ra vợ của thằng nhãi ranh đấy ngon phết chứ nhỉ? Đợi dụ được nó tới tao sẽ giết nó, còn em sẽ phải ngoan ngoãn nằm trên giường của anh thôi. Hahahah...

Thật kinh tởm. Cô đang cảm thấy rất kinh tởm. Một người đàn ông như ông ta mà dám đối đầu với anh sao? Nhưng sao anh chưa tới? Hay anh lại bỏ rơi cô như thế sao? Nhưng cô tin tưởng anh, anh nhất định sẽ tìm ra cô, anh nhất định sẽ cứu được cô. Giọng cương quyết của cô vang lên.

- Ông nằm mơ đi. Dù Mặc Tử có chết tôi cũng sẽ chết cùng anh ý. Còn ông làm cho tôi cảm thấy rất ghê tởm.

Nghe cô nói, ông ta tức điên người. Giơ chân đạp vào bụng cô một cái.

## 12. Chương 12: Giải Cứu

Bị ông ta đá vào bụng, cô cảm thấy đau đến sắp ngất đi, nhưng cô vẫn cố gắng chống cự, cố gắng kìm nén cảm xúc. Nhưng bụng cô bây giờ rất đau. Cô cần anh. Cô thực sự rất cần anh.

\*Rầm\* Cánh cửa bị anh đá bay ra ngoài. Con người đồ sẫm nhìn một lượt, đôi mắt nhìn thẳng vào cô. Nhìn bộ dạng cô bây giờ xem. Tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, phần dưới còn có một dòng máu tươi chảy ra. Tim anh như bị ai đó bóp nát. Anh nâng niu cô trong lòng bàn tay, anh còn chưa dám đánh cô bây mà ông ta dám đánh cô tới mức như vậy. Con người ngày càng đồ hơn nhìn chằm chằm vào người ông ta. Thấy anh như vậy người ông ta không rét mà run. Ông ta chưa gặp ai đáng sợ như anh. Đúng lúc đó thì thuộc hạ của anh xông vào. Anh ra lệnh cho bắt ông về căn cứ còn mình thì đến bên cô, ôm cô vào lòng. Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, cô ngất đi. Anh hốt hoảng đưa cô đến bệnh viện, trên đường đi anh không khỏi lo lắng, miệng nói liên tục.

- Bà xã, nhất định không được xảy ra chuyện gì. Tất cả là lỗi do anh, anh đến muộn, anh không bảo vệ được con và em. Anh xin lỗi, anh xin lỗi.

Anh thực sự rất sợ, anh rất sợ cô xảy ra chuyện. Còn Kỳ thì đang rất muốn giết chết ông ta, ông ta dám đánh cô ra nông nổi này. Kỳ muốn cắt đứt hết gân toàn thân ông ta rồi ném vào chuồng sói cho nó xé xác ông ta ra.

Cô đã ở trong phòng cấp cứu 3 tiếng rồi. Anh vẫn ngồi ngoài, đến cả giọt nước anh cũng không muốn uống. Anh vẫn chăm chăm nhìn vào cánh cửa cấp cứu. Kỳ có khuyến thể nào anh vẫn không quan tâm.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Bác sĩ bước ra ngoài cung kính nói với anh.

- Hàn tiên sinh, cô ấy đã vượt qua nguy hiểm, đứa bé may mắn giữ được. Hiện tại sức khỏe còn rất yếu nên đã chuyển đến phòng 465 VIP. Hai giờ sau sẽ được gặp.

Nói xong bác sĩ nhanh chóng rời đi. Nghe xong anh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng qua khỏi mà may mắn hơn nữa là tiểu bảo không sao. Còn hai giờ nữa mới được thăm cô, anh quyết định đi tới căn cứ để “tiễn” ông ta.

Chiếc xe Lamborghini đen bóng băng nhanh trên đường quốc lộ ra ngoại thành. Xe dừng tại căn biệt thự lồng lộng lẫy đó. Anh bước vào. Uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế nơi cao nhất, phía dưới là ông ta, ông ta bị thuộc hạ của anh đánh cho mặt mũi nhìn không ra hình thù gì. Chất giọng lạnh lẽo như sứ giả địa ngục vang lên.

- Nói.

Ông ta cảm giác thấy hơi lạnh phát ta từ anh. Toàn thân ông ta run lên, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, nói.

- Thằng nhãi ranh như ngươi mà cũng đòi lên giọng. Hừ, ngươi biết ta là ai không? Bang của ta là một chi nhánh của bang lớn mạnh nhất cái giới mafia này đây.

Vậy sao? Vậy là ông ta thuộc vào top người chưa được nhìn qua vẻ mặt của chủ nhân mình thì phải.

- Vậy ông nghĩ ta là ai?

Anh hỏi ông ta sao? Vậy là anh có ý gì?

- Tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa như ngươi thì là ai được cơ chứ. Cũng chỉ là một cái bang bé tí xíu thôi.

- Mang giấy khử ân tới đây.

Giấy khử ân? Chẳng phải là giấy mà chủ nhân hay dùng để phế truất một chi nhánh ra khỏi bang sao? Sao lại ở trong tay anh? Ông ta bắt đầu cảm thấy run rẩy tay chân. Không lẽ anh là chủ nhân sao? Anh chưa từng lộ diện cũng chiwa muốn lộ diện. Số người đã nhìn thấy chủ nhân của mình là rất ít, mà được nhìn thấy thì cũng coi như chưa nhìn thấy. Anh không muốn nói rõ thân phận vì rất dễ bị ám sát. Mà quan trọng hơn là người mình yêu thương cũng sẽ bị liên lụy.

Một lúc sau thì giấy khử ân được đưa tới trước mặt anh. Anh cầm bút kí vào tờ giấy trước mặt. Kể từ bây giờ, bang Quyết Tú chính thức bị phế truất. Sẽ không hoạt động mãi mãi. Số người còn lại được đem tới bang của anh huấn luyện để trở thành thuộc hạ. Vì thế mà lực lượng của anh không bao giờ giảm mà còn tăng một cách đáng kể. Còn ông ta khi nghe Kiệt thông báo, ông ta sợ sệt mặt tái xanh không còn giọt máu. Ông ta ra sức van xin anh giữ lại mạng sống. Con ngươi nhìn vào lòng ta, miệng nhếch một nụ cười lạnh, anh nhàn nhạt nói.

- Cắt hết toàn bộ gân ông ta, đem ra chặt đầu rồi ném vào chuồng ngựa xà. Riêng thân thì đem vào chuồng sói.

Nói xong anh ra xe đạp ga phóng nhanh đến bệnh viện.

Nhẹ nhàng bước vào phòng, cô nằm im một chỗ, không còn chạy ra ôm cổ anh. Gương mặt vì thế mà tái xanh đi, cũng đã xuất hiện gò má xương xương. Đôi môi nhợt nhạt mím chặt lại với nhau. Nhìn coi như vậy anh rất đau lòng. Cô vẫn chưa tỉnh lại. Vẫn nằm im trên giường bệnh. Đôi mắt như muốn giết người khi này giờ thay bằng đôi mắt ôn nhu. Anh dịu dàng ngồi xuống bên cô, bàn tay đã chai chạm vào má cô. Tay vén những sợi tóc còn vương lại trên mặt cô ra sau tai. Cúi đầu thủ thủ nói với cô.

- Bà xã, em tỉnh lại đi. Tỉnh lại rồi anh đưa em về nhà. Em muốn đi đâu anh cũng chiều.

Hôn lên đôi môi nhợt nhạt của cô bất ngờ nước mắt anh lại rơi. Lần thứ hai anh khóc, hai lần đều là vì cô. Anh coi cô như chính mạng sống của mình vậy. Mắt cô anh cũng chẳng có động lực để cố gắng thêm nữa.

### 13. Chương 13: Chỉ Cần Em Tỉnh Lại

Tính đến nay đã là một tháng cô vẫn chưa tỉnh lại. Một tháng nay anh ngày nào cũng ở cạnh cô không rời nửa bước. Ngày ngày nhìn cô nằm trên giường bệnh, tim anh đau nhói lên.

- Hàn tiên sinh, thực sự xin lỗi.

- Có chuyện gì sao?

Câu nói ấp a ấp úng của bác sĩ làm anh cảm thấy rất khó chịu.

-Đứa bé không giữ được. Còn sức khỏe của Dương tiểu thư còn cần phải dựa vào ý chí.

Sao? Tiểu bảo không còn? Cô tỉnh dậy cũng cần đến ý chí? Cảm giác của anh thì sao? Tim anh đau lắm.

- Còn cách nào khác không?

- Vẫn còn. Chỉ cần trò chuyện với cô ấy thường xuyên.

Bước chân ngày càng nặng nề, anh bước vào phòng bệnh. Càng nhìn thấy cô như vậy anh càng đau. Anh muốn nhìn cô ngày nào cũng cười thật tươi chứ không phải nằm im trên chiếc giường bệnh này. Tiểu bảo đã không còn, anh không thể mất thêm cô được nữa.

- Bà xã, em tỉnh lại đi. Em mau tỉnh lại đi. Anh sẽ đưa em đi khắp mọi nơi mà em thích, chỉ cần em tỉnh lại thôi.

Ngồi bên giường, bàn tay to lớn ôm cô. Càng ngày nhìn anh càng tiều tụy hơn. Minh Kỳ cũng cô khuyên anh rất nhiều nhưng anh không để tâm.

Mấy tháng trước Minh Thư xuất ngoại đột ngột nên ngay cả đám cưới cô cũng không thể đến dự. Nay cô đang nằm trên bệnh viện Thư biết nhưng cô chưa thể về được. Cảm thấy đau lòng hộ anh, là bạn thân với nhau nghe tin cô như vậy nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Từ sau cuộc nói chuyện trong ngày cưới của cô, hắn không còn gặp lại cô. Một phần vì lời nói của cô, còn phần khác vì hắn muốn đổi đầu với anh. Nhưng sau khi nghe tin cô mang thai con của anh, hắn đã từ bỏ. Chính xác, hắn từ bỏ rồi. Hắn sẽ chôn giấu tình cảm này, sẽ lưu giữ nó là kỉ niệm của riêng hắn. Cô đã nằm trong bệnh viện, hắn cũng biết. Hắn không biết phải đối mặt với cô như thế nào nên chưa thể đi thăm cô. Hôm nay, hắn quyết định đến thăm cô trên danh nghĩa là một người bạn. Nhìn cô nằm im trên giường, hắn cũng đau lòng lắm.

- Là anh?

Bất ngờ anh bước ra. Anh nhìn thấy hắn, mặt đối mặt.

- Cô ấy sao rồi?

- Cần anh biết?

Anh không trả lời mà còn hỏi ngược lại hắn. Gương mặt thoáng nét buồn của hắn, có lẽ anh cũng nhìn thấy. Hai người ra quán cà phê gần đó ngồi nói chuyện với nhau.

- Anh có yêu Thiên không?

Không khí có vẻ ngột ngạt nên hắn mở lời trước.

- Có.

Chỉ đáp vồn vện một câu, anh không thèm nhìn đến gương mặt của hắn. Cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm.

- Vậy sao? Tôi có nghe rằng Thiên nhi đang hôn mê sâu. Có lẽ bây giờ em ấy cũng đã quên nên lấy danh nghĩa là bạn bè đến thăm.

Sao hắn có thể tùy tiện gọi tên bảo bối chứ? Nhưng không sao hắn nói vậy cũng có nghĩa là buông bỏ cô. Vậy anh sẽ không phải đề phòng đến hắn nữa.

- Vậy sao?

- Có lẽ tôi nên buông bỏ rồi. Chăm sóc em ấy thật tốt. Đừng để tôi thất vọng.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau mà xung quanh toàn những lời xì xào bàn tán. Một là chủ tịch công ty đứng đầu thành phố S - Mặc Khiêm, một là chủ tịch tập đoàn đứng đầu trên thế giới - Hàn Mặc Tử. Hai người đều toát ra vẻ lịch lãm riêng. Nhưng anh và hắn chẳng hề để tâm. Chuyện quan trọng là cô.

Bước nhẹ nhàng vào căn phòng, cô vẫn chưa tỉnh lại. Bao giờ cô mới tỉnh lại? Cô muốn trừng phạt anh vì không bảo vệ được cô sao? Thế là quá đủ với anh rồi. Đã hơn một tháng anh nhìn cô nằm im như vậy đã là hình phạt lớn nhất với anh rồi. Xem ra cô vẫn chưa hài lòng? Cô vẫn muốn anh đau lòng sao?

- Bà xã, em nhìn xem trời tối rất đẹp, trời có rất nhiều sao.

- Bà xã, anh kể chuyện cho em nghe nhé.

Ngồi nói chuyện mà không có tiếng đáo lại. Anh thiếp đi trên tay cô. Cảm nhận được hơi ấm của anh nhưng cô không thể cử động hay mở mắt ra được.

- Nếu như trong tháng này tiểu thư vẫn không tỉnh lại tôi e rằng khi tỉnh lại sẽ trở thành người thực vật.

Người thực vật? Bác sĩ đang nói đùa sao? Lại bị câu nói làm anh hoang mang. Nếu như cô không di chuyển được anh sẽ là thân thể cô, thay cô hoạt động. Anh sẽ chăm sóc, nâng niu cô. Sẽ không để cho cô bị thương dù chỉ là một lần nữa.

## 14. Chương 14: Tiểu Bảo Sẽ Lại Đầu Thai Lại Để Thành Con Của Chúng Ta...

Một tuần sau cô cũng đã tỉnh. Một tuần nay anh đều kể chuyện cho cô nghe. Có lẽ những câu chuyện của anh làm cô tỉnh lại. Bác sĩ nói sức khỏe cô đang dần được hồi phục, cô có thể về nhà.

Về đến nhà, ông bà quần gia vui mừng rơi nước mắt. Cuối cùng cô cũng khỏe mạnh trở về.

- Bà xã, em ăn cháo đi cho khỏe.

Anh cầm bát cháo bước vào phòng. Có lẽ cô vẫn chưa biết rằng tiểu bảo không còn. Nhưng thực ra cô đã biết từ khi còn hôn mê sâu. Cô thấy hình ảnh một cậu bé rất đáng yêu có vài đường nét giống cô và anh. Cô cùng cậu bé đi trên một con đường nhưng cậu bé chợt biến mất. Tỉnh lại, sờ trên bụng mình, cô đã biết rằng tiểu bảo đã đi. Nhưng cô tin rằng tiểu bảo sẽ lại lần nữa đầu thai làm tiểu bảo của cô và anh.

Ngoan ngoãn ăn hết bát cháo. Anh cảm thấy rất vui khi cô đang hồi phục lại rất tốt. Ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, anh nói.

- Bà xã, anh xin lỗi.

- Sao vậy?

- Anh xin lỗi. Anh không bảo vệ được em. Khiến em bị thương và...tiểu bảo không còn nữa.

Thoáng giắt mình, hoá ra những ngày cô bị hôn mê sâu đã làm anh đau lòng tới mức nào. Khiến anh tự trách bản thân.

- Không phải lỗi của anh, do em ham chơi. Xin lỗi đã khiến anh buồn nhiều như vậy, ông xã.

Vỗ tấm lưng rộng của anh, cô dịu dàng nói. Nghe cô nói như vậy anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Hai tuần sau, cô đã khỏe hẳn nhưng anh vẫn bắt cô ở nhà. Mấy ngày nằm ở nhà chỉ ăn với ngủ, vậy là anh đang biết cô thành heo à.

Hôm nay anh có một cuộc họp quan trọng nên nhất định phải có mặt. Đồng thời anh cũng có cuộc hẹn với bên công ty đá quý để làm ra chiếc vòng cổ độc nhất vô nhị cho cô. Ôm cô từ đằng sau, cúi đầu lên vai cô, anh ôn nhu nói.

- Bà xã, anh có việc nên phải đến công ty. Bà xã ở nhà không được tùy tiện đi ra ngoài, biết chưa.

Cô chẳng hiểu nổi con người anh nữa. Lúc nóng, lúc lạnh, lúc trẻ con, lúc độc đoán vô cùng. Nhưng tất cả tính tình đầy của anh cô yêu hết.

- Em biết rồi. Anh về sớm.

Chờ xe của anh đi khuất cô mới ra vườn hoa, nơi cô yêu thích nhất. Chiếc xe BMW thời thượng đỗ trước cổng công ty, anh tao nhã bước xuống. Việc kết hôn của anh và cô chỉ có giới thượng lưu là biết, vẫn chưa có một tờ báo nào đăng tin anh đã kết hôn. Anh rất muốn công khai cho mọi người biết cô chính là vợ của Hàn Mặc Tử anh nhưng có một lí do “lạc đề” của cô nên anh vẫn chưa thể công khai đó là “Ngại”. Bước vào sảnh anh đã nghe loáng thoáng mấy cô nhân viên phòng marketing nói to nhỏ với nhau nhưng không may là lọt hết vào tai anh.

- Nhìn chủ tịch của ta kìa, vừa đẹp trai vừa tài giỏi. Chắc chắn tôi sẽ tán được.

Cô nhân viên 1 có vẻ kiêu ngạo lên tiếng. Nhưng cô nhân viên 2 cũng chẳng vừa, nói thẳng ngay.

- Vậy để xem cô tán chủ tịch của chúng ta thế nào.

Vì lợi thế là thư ký nên cô nhân viên 1 kiêu ngạo không thèm đáp lại cô nhân viên 2 kia. Cô ta tin với mấy chiêu quyến rũ là anh sẽ đổ.

Vậy cô cứ mơ đi. Cô ta có khoả thân trước mặt anh, anh cũng chẳng quan tâm. Bây giờ cô là tất cả cuộc sống của anh.

Họp xong anh có cuộc hẹn nên không về sớm với cô được. Đám cưới của anh ông Diệu Đăng - Tổng giám đốc công ty đá quý có tham dự. Vậy là ông ta biết anh đã có vợ vậy mà hôm nay lại cử cô con gái Diệu Dung đến hấp anh bàn chuyện làm ăn. Nhìn trước được chuyện này nên anh chẳng có gì mà phải bất ngờ. Ông ta muốn con gái ông quyến rũ anh? Có mà ông ta nằm mơ cũng không thành công. Dù cô ta có xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành đến đâu thì trong mắt anh cũng chỉ có cô.

Diệu Dung hôm nay đặc biệt đến gặp anh để bàn chuyện làm ăn, nói rõ ra thì cũng chỉ là cái cớ để cô ta tiếp cận anh. Cô ta mặc một chiếc váy màu đỏ ôm sát cơ thể làm nổi lên đường cong quyến rũ làm các đấng mày râu phải thêm khát. Ngồi đối diện với anh, cô ta ra vẻ mặt thẹn thùng, vẻ mặt đó của cô ta khiến anh thấy giả tạo vô cùng.

Trưa nay cô muốn mang cơm lên cho anh, cô đặc biệt tự mình vào bếp làm đồ ăn cho anh. Làm xong bác tài xế chở cô đến tập đoàn anh. Cô đi thẳng vào thang máy mặc cho mọi thứ nói gì về mình, nhân viên trong tập đoàn dường như chẳng biết cô đã là vợ anh nên thì thảo bàn tán to nhỏ. Thang máy dừng tại tầng cao nhất, cô bước tới chỗ thư ký nói.

- Hàn Mặc Tử có bên trong không?

- Có.

Cô thư ký này không giống với mấy cô nhân viên kiêu ngạo kia, cô cảm thấy có cảm tình với cô gái này. Cô thư ký đang chuẩn bị báo cho anh nhưng đã bị cô ngăn lại cô muốn cho anh bất ngờ. Cô thư ký mắt tròn xoe nhìn cô vì cô dám gọi thẳng tên anh và còn ngăn cản việc báo cho anh. Mà những điều đó là anh ghét nhất, nhưng cô thư ký kia không biết cô là người duy nhất được phép.

## 15. Chương 15: Kiếp Này, Kiếp Sau Và Mãi Mãi Anh Chỉ Yêu Mình Em

Vừa gõ cửa xong, một giọng nói quen thuộc nhưng lạnh lùng hơn vang lên từ bên trong. Mở cửa ra cô nhìn thấy anh, còn cô gái ngồi đối diện thì trông rất xinh đẹp, ăn mặc hở hang. Cô liền nhú mào lại. Nhìn thấy cô, anh dừng hết mọi việc đang làm lại, quay ra nói với Diệu Dung.

- Có gì mai tôi sẽ nói tiếp. Hôm nay đến đây thôi.

Cô ta đi ra ngoài cửa phòng thì nghe được giọng anh nói với cô.

- Bà xã, em chưa khoẻ sao lại đi đến đây? Sao không nghe lời?

Nghe được giọng nói dịu dàng của anh với cô là cô ta không khỏi khó chịu. Từ lúc này tới giờ anh toàn giữ gương mặt lạnh lùng không để ý gì đến cô ta. Bây giờ cô vừa vào đã thay đổi gương mặt lạnh lùng khi này thành ôn nhu, dịu dàng hơn. Ôm một cục tức đi ra ngoài, cô chú ký lại một lần nữa trong mắt nhìn, anh đặc biệt coi trọng đối tác và cuộc hẹn của anh ít nhất là 2 tiếng mà từ lúc cô ta đến thì chưa được 1 tiếng đã đi ra mà còn rất giận dữ. Nhìn đồng hồ đã đến giờ mang cà phê vào cho anh, cô thư ký nhanh chân đi pha.

Trong phòng cô vẫn giữ gương mặt khó chịu. Nhìn thấy gương mặt giận dữ của cô dễ thương hơn thường ngày anh được nước lần tới trên gheo cô.

- Bà xã, em sao vậy?

- Không có gì?

Nhìn cô tức giận thật là dễ thương, hai má vì tức mà phồng hồng. Anh hôn nhẹ vào má cô. Cô nhanh chóng phớt lờ đi không quan tâm.

- Em tự nấu cơm trưa mang đến cho anh.

- Sao lại tự làm khổ như vậy?

- Khổ sao? Vậy từ lần sau anh có chết đói ở đây em cũng không nấu cho anh ăn nữa.

Quay ngoắt mặt đi. Anh cười cười rồi kéo cô ngồi trên đùi anh, mở nắp hộp cơm mùi thơm bay thẳng vào mũi anh. Phải công nhận là cô nấu ăn rất ngon. Gắp miếng trứng bỏ vào miệng nhai, cô ngồi đợi xem kết quả.

- Sao, có ngon không?

Anh không trả lời, miệng vẫn nhai từ từ. Cứ nghĩ sẽ không ngon nên cô xụ mặt xuống. Nhìn thấy thế anh nhanh chóng mở miệng.

- Ngon. Rất ngon là đằng khác. Bà xã nấu là ngon nhất.

Nghe anh nói cô nở nụ cười rất tươi. Anh gắp cho cô rồi gắp cho mình. Đúng lúc đó cô thư ký đi vào, trên tay đem thêm cốc cà phê vừa pha. Nhìn thấy cốc cà phê trên tay cô thư ký, cô quay đầu ra lườm anh một cái. Hành động vừa rồi đã thu vào tầm mắt của cô thư ký. Từ trước tới giờ chưa ai dám nhìn thẳng vào mắt anh mà bây giờ cô còn lườm anh. “Có lẽ cô ấy rất quan trọng với chủ tịch”. Đặt cốc cà phê lên bàn rồi ra ngoài. Cửa phòng bị chiếc bút kẹt nên cửa không được đóng kĩ.

Thấy cô lườm, anh chỉ biết cười trừ. Cô không thèm để ý đến mình, anh nhanh chóng dỗ dành cô.

- Bà xã, em giận?

Cô vẫn chẳng nói gì. Anh biết cô đã giận thật nên cũng biết hối lỗi.

- Bà xã, anh xin lỗi.

- Anh có lỗi?

Bây giờ cô mới trả lời anh. Cô biết nếu anh cứ uống cà phê vào buổi trưa mà không ăn gì thì sẽ không khoẻ. Nếu hôm nay cô không mang cơm đến thì có lẽ anh vẫn sẽ không nghe lời cô.

- Anh biết là uống cà phê vào buổi trưa không tốt.

- Vậy sao còn uống?

Hai nhón trở chạm chạm vào nhau, môi chu ra, đầu cúi xuống như một đứa trẻ. Không phải anh không nghe lời mà đó là thói quen của anh rồi. Nhưng nếu cô bắt anh bỏ anh sẽ bỏ.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của anh cô không kìm được mà bật cười. Anh như một đứa trẻ 3 tuổi vậy.

- Là em lo cho sức khỏe của anh. Nếu uống nhiều sẽ bị đau dạ dày. Từ sau nhất định phải bỏ.

- Tuân lệnh bà xã.

Cuộc nói chuyện vừa rồi cô thư ký đã nghe thấy. Hoá ra cô là vợ của chủ tịch. Vậy thảo nào riêng mình cô làm những điều anh không thích thì anh cũng chẳng nói gì. Bây giờ cô cũng biết chủ tịch của mình không phải lạng lạng mà muốn tránh khỏi nữ nhân mà hảo hảo bên cạnh vợ mình. Chủ tịch cũng có bộ mặt dịu dàng hay trẻ con nhưng chỉ bộc lộ trước mặt vợ mình, cô có lẽ là người may mắn được chứng kiến “kế”. Cô thấy rất ngưỡng mộ tình yêu giữa phu nhân và chủ tịch.

Nói chuyện được một lát thì cô thấy mệt nên về nhà. Anh cũng dừng lại công việc mà đưa cô về. Trên đường đi về cô không nói mà nhìn ra ngoài cửa làm anh thấy khó chịu.

- Có chuyện muốn nói sao?

- Cô gái mặc váy đỏ là ai?

- Chỉ là đối tác làm ăn thôi.

Hoá ra là cô ăn dấm chua. Nhìn bộ dạng cô ăn dấm mà anh muốn yêu cô đến chết mất.

- Có chuyện gì sao?

- Không em chỉ hỏi thôi.

Cô có cảm giác cô gái ấy có điều mờ ám mà cô không thể biết nó là gì. Cô ngủ thiếp đi trên xe, anh quay sang thấy cô đã ngủ khê vuốt những lọn tóc còn ở trên mặt cô, nhẹ nhàng nói.

- Anh biết em nghĩ gì. Anh sẽ chỉ yêu mình em. Kiếp này, kiếp sau và mãi mãi chỉ có mình em.

Về đến nhà, anh ôm cô lên phòng, đắp chăn cho cô rồi đến tập đoàn giải quyết cho xong một số giấy tờ quan trọng.

## 16. Chương 16: Có Anh Là Em Đã Rất Vui Rồi

Mấy ngày nay anh về rất muộn, sáng cũng đi từ rất sớm, nhiều khi còn không về nhà vào buổi trưa. Cô có hỏi thì anh nói là công việc nhiều nên anh phải ở lại làm nhưng cô đâu có biết mấy ngày nay anh bận chỉ vì chiếc vòng anh làm cho cô. Hôm nay là chiếc vòng đã được hoàn thành, anh có thể nói cho cô biết mấy ngày nay anh làm gì để cô không cần lo lắng hay suy nghĩ linh tinh.

Đúng hôm nay thì ba mẹ anh gọi điện về nói anh qua nhag ăn cơm tiện dẫn con dâu về. Anh cũng miễn cưỡng đồng ý, để tối nay tặng cho coi vậy.

Trên đường đi cô lo lắng thấp thỏm không yên. Cô cứ nghĩ về người mẹ chồng cũ kia, bà ta muốn đoạt hết tài sản của nhà cô mà bày ra bao nhiêu kế hoạch để hãm hại cô và ba mẹ cô.

Chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự cổ, màu trắng làm chủ đạo đã toát lên vẻ cao quý. Xe tiến vào bên trong, hai bên là hoa hồng. Một căn nhà vừa cao quý vừa không kém phần thơ mộng.

Ở cổng lớn, ba mẹ của anh đã đứng sẵn để chào đón anh và cô. Bà và ông cũng đã xem qua ảnh cô thì thấy rất quý cô. Bà không sống theo lối sống xưa mà bà sống theo lối phương Tây nên suy nghĩ của bà cũng khác.

Cô và anh bước xuống xe, bà đã chạy ra chỗ cô cười rất tươi rồi kéo cô vào trong nhà.

- Con gái, đi đường mệt rồi vào đây với mẹ cùng trò chuyện

Bà không để ý đến anh, anh chỉ lắc đầu mỉm cười. Anh không rất muốn tình cảm cô với bà không giống như mẹ chồng nàng dâu. Chưa kịp chào ông cô đã bị bà kéo vào nhà. Ông chỉ biết lắc đầu, tuy đã già nhưng tính tình bà vẫn còn “trẻ con” lắm.

Vào nhà, bà hỏi cô rất nhiều. Cô cũng nhiệt tình đáp lại bà, điều đó càng làm bà có tình cảm với cô hơn. Bà coi cô như con gái ruột nên nói chuyện cũng rất tự nhiên. Cảm thấy được hơi ấm gia đình, cô rất vui mừng, không thể tin được là bà còn coi mình như con gái ruột.

- Ba mẹ con đâu? Khi nào hai gia đình cùng nhau nói chuyện.

- Ba mẹ con không còn nữa.

Biết mình chạm vào nỗi đau của cô nên bà không hỏi thêm nữa mà kêu người dọn cơm lên. Biết cô đi đường mệt nên bà hiểu ý kêu người mau dọn cơm rồi cô còn đi nghỉ.

Ăn xong, anh và ông lên thư phòng bàn chuyện nên chỉ còn lại bà và cô. Cô muốn ra ngoài ngắm hoa nên xin phép bà ra ngoài. Cô rất thích hoa hồng vì nó mang rất nhiều kỉ niệm với cô. Cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó, đúng lúc đó bà cũng đi ra. Nhìn thấy coi có chuyện tâm sự, bà không ngại muốn cùng cô trò chuyện.

- Con có tâm sự?

- Vâng.

Cô coi bà như mẹ đẻ của mình nên cô muốn tâm sự cùng bà, muốn nói hết tâm tư trong lòng cho bà nghe.

- Vậy mẹ sẽ cùng con trò chuyện.

- Thực ra con đã có một đời chồng, đó là cuộc hôn nhân thương mại, xong giống như là vật trao đổi để thuận tiện cho việc làm ăn. Bên nhà chồng thì bà mẹ tham lam muốn đoạt hết tài sản của nhà con nên bày ra rất nhiều mưu kế để hãm hại con và ba mẹ con. Ba con đã nhìn thấy tâm địa của bà ta nên gửi hết vào ngân hàng. Bà ta đã thuê người gây ra tai nạn của ba mẹ con. Hắn ta không yêu con nhưng là con mù quáng mà đi yêu hắn. Một lần hắn đã cùng tình nhân ân ái trước mắt con, lòng tự trọng và tình yêu bị chà đạp nên con quyết định ly hôn với hắn. Lúc đó con gặp được Mặc Tử, làm trong công ty anh ấy. Lúc đó thì gặp được anh hai đã mất tích từ lâu. Anh hai và Mặc Tử đã cấu kết với nhau bày mưu để anh ấy có thể cưới được con. Bây giờ người con yêu nhất là Mặc Tử.

Nói đến đoạn cuối, cô nở nụ cười. Nghe cô nói xong bà thấy căm hận hắn, hắn đã vứt bỏ cô - người con gái tốt như vậy. Nghe cô kể, bà không biết cô đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Điều đó càng làm bà quý cô nhiều hơn.

Ở lại chơi cùng ông bà được một lúc thì trời cũng đã tối. Anh và cô xin phép trở về. Về đến nhà, anh chẳng nói gì mà đi thẳng lên thư phòng, cô lủi thủi đi lên phòng. Có lẽ anh đã thay lòng đổi dạ? Ngồi trên giường đợi anh một lúc thì thấy anh vào. Anh ôm cô từ đằng sau, gục đầu vào vai cô tham lam hít lấy mùi hương trên người cô. Chợt, cô cảm thấy có cái gì lạnh lạnh trên cổ mình, sờ vào thì hoá ra là chiếc vòng. Quay lưng mặt chưa hiểu gì ra nhìn anh. Anh véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của cô nói.

- Có thích không?

Cô không nói gì mà chỉ gật đầu lia lịa.

- Em thích là được rồi.

- Vậy mấy ngày nay anh ở lại vì chiếc vòng này?

Anh gật đầu. Vậy là mấy ngày nay cô hiểu lầm anh. Cô vui đến chảy nước mắt. Anh vội lau những giọt nước mắt của cô đi.

- Có anh là em đã vui lắm rồi.

Ôm cô vào lòng, cảm nhận được hơi ấm, cô nhanh chóng thiếp đi.

## 17. Chương 17: Vây Cả Đời Còn Lại Của Em Là Dành Cho Anh...

Hôm nay anh có công việc nên đã đi làm sớm, cô tỉnh dậy thì không thấy anh. Quyết định sẽ đi thăm mộ ba mẹ, từ lúc ly hôn với hắn, cô vẫn chưa đi thăm ba mẹ.

Mặc một chiếc đầm màu trắng nhẹ nhàng, trên tay cầm một bó hoa hồng trắng. Đến đồi Chân Mây, cô bước gần tới mộ ba mẹ, đặt bó hoa xuống, nói.

- Ba mẹ, con đến thăm hai người đây. Ba mẹ có khỏe không? Con vẫn khỏe, bây giờ có Mặc Tử chăm sóc cho con. Anh ấy rất tốt. Anh ấy yêu con và con cũng rất yêu anh ấy. Ba mẹ chắc chắn sẽ thích Mặc Tử, anh ấy không như Mặc Khiêm. Là người rất hoàn hảo. Con đã gặp được anh hai rồi. Anh hai cũng rất nhớ ba mẹ, anh nói muốn xin lỗi chuyện năm xưa. Con nhớ ba mẹ lắm.

Nói chuyện nhiều đến mức mà cô thiếp đi lúc nào không biết. Vừa về đến nhà đã không thấy cô đâu, anh liền lái xe đi tìm. Máy cô được gắn định vị nên anh dễ dàng có thể tìm được cô. Cô đang ngồi dựa vào thành mộ, có lẽ nói quá nhiều khiến cô thiếp đi. Bước lại gần ngôi mộ. Anh ôm cô vào lòng, nói.

- Ba mẹ, con là Mặc Tử, là chồng của Vân Thiên. Ba mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Sẽ bảo vệ cô ấy đến suốt đời. Cô ấy chính là tính mạng của con.

Nói chuyện với ba mẹ cô xong, anh ôm cô ra xe. Nhìn gương mặt say giấc của cô lòng anh tự nhủ luôn yêu thương cô. Cô như một đoá hoa thủy tinh vậy, lỡ để tuột tay là sẽ vỡ mất.

Ôm cô lên phòng ngủ cùng cô. Mấy ngày nay công việc anh ngày càng nhiều, anh phải tăng hiệu suất làm việc nên giấc ngủ cũng không đầy đủ. Mỗi đêm chờ cô ngủ say, anh nhẹ nhàng tới thư phòng làm việc đến tận sáng mới quay lại giường để không để cô lo lắng. Anh chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Mơ hồ tỉnh lại, cô thấy anh nằm bên cạnh mình. Đôi mày của anh lúc ngủ cũng cau lại, gương mặt thoáng chút mệt mỏi. Nhìn thấy anh như vậy cô đau lòng vô cùng. Dù cô tỉnh rồi nhưng anh vẫn chưa tỉnh, vậy chắc là anh đang rất mệt. Dùng tay xoa nhẹ đôi mày đang cau lại. Nhận được hơi ấm từ tay cô, đôi mày dần giãn ra. Cô nhẹ nhàng bước xuống nhà tự tay làm đồ ăn trưa cho anh. Tỉnh dậy không thấy cô đâu. Vội vàng bước xuống nhà thì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang nấu ăn ở trong bếp. Hình ảnh này thật ấm áp, một người vợ vì lo lắng cho sức khỏe của người chồng mà tận tụy làm những món bổ dưỡng. Anh cười rất tươi, bước vào lén lút ôm cô từ đằng sau. Giật mình cô quay người lại, đầu anh cúi xuống hôn cổ cô.

- Sao không ngủ thêm?

Anh lắc lắc đầu như một đứa trẻ. Cũng may người làm trong nhà không có nhìn thấy, nếu như chứng kiến cảnh vừa rồi thì anh mất mặt mất. Nhưng bây giờ anh chỉ nghĩ đến bảo bối của mình thôi. Đến lúc này anh mới mở miệng ra nói.

- Bà xã tự thân xuống bếp nên anh phải dậy sớm để bữa ăn cho anh nên anh phải dậy để thưởng thức, để nguội là mất ngon.

Miệng mép dẻo thật! Từ khi có cô anh chỉ toàn biết nịnh cô. Mà không chỉ nịnh còn sủng cô lên tận trời. Anh ngày càng yêu cô nhiều đến vậy, cô cũng ngày càng yêu anh nhiều hơn chẳng kém gì.

Ăn trưa xong anh đưa cô đi dạo cho khuây khỏa, cô cũng đồng ý đi theo. Bước dọc con đường quen thuộc, tay anh nắm lấy tay cô. Hơi ấm bàn tay khỏe, rắn chắc đan xen vào cô. Bất chợt cô hỏi anh.

- Mặc Tử, anh yêu em từ lúc nào?

- Từ 12 năm trước.

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cô với anh quen biết từ lâu sao mà anh lại biết cô. Hỏi thêm anh.

- Anh biết em?

- Ừ

- Vậy 12 năm anh đợi em?

- Ừ

- Tại sao?

Anh im lặng một lúc. Anh không nói làm cô càng tò mò hơn. Cô không ngờ anh đợi mình lâu đến như vậy. Chắc anh biết cô đã yêu và cưới một người đàn ông không hề yêu mình. Suốt thời gian ấy cô như bị tra tấn tinh thần, dù biết hẳn không yêu mình và vẫn cứ trao tình yêu và đợi chờ hẳn. Cô đã sai. Nhưng bây giờ cô đã có anh.

- Anh đợi em vì tuổi thanh xuân của anh đã dành cho em.

Cảm giác cô bây giờ ra sao? Đương nhiên là rất xúc động, cảm giác xen lẫn với nhau không thể nói ra được. Chủ động ôm lấy anh, cô nói.

- Vậy bây giờ cả đời của em là dành cho anh.

## 18. Chương 18: ...bởi Vì Em Có Anh...

Dạo gần đây tập đoàn có một hợp đồng lớn nên anh thường xuyên về muộn. Ngay cả cơm trưa cũng không về kịp. Cô cảm thấy vô cùng lo lắng. Trưa có khi quá bận nên không ăn, lại không thể chớp mắt. Hôm nay cô mặc chiếc váy xanh nhẹ nhàng, vào bếp làm cơm trưa mang đến cho anh. Cô làm rất nhiều những món ăn bổ dưỡng cho sức khỏe, đầu bếp cũng có giúp nên cô làm nhanh hơn. Xe dừng lại trước tập đoàn, bên trong mọi người có vẻ rất bận rộn, bước vào trong, cô đến bàn tiếp tân hỏi.

- Mặc Tử có cuộc họp nào không?

- Dạ có, cuộc họp chưa kết thúc.

Cô tiếp tân nói xong thì cô bước đến thang máy lên tầng 24. Tầng dành riêng cho những cuộc họp quan trọng. Thang máy vừa mở cửa cô đã nghe thấy giọng anh.

- Các người làm ăn như thế hả? Tôi không nuôi những người không biết suy nghĩ.

Anh tức giận lên giọng. Nghe thấy giọng anh, cô biết anh mệt mỏi nên tiến gần đến phòng họp. Vừa mở cửa, cô nhìn thấy anh rất mệt mỏi, và người dựa hẳn vào ghế, ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại. Còn mọi người thì sợ hãi, ai nấy cũng ướm dẫm mồ hôi. Bước nhẹ đến chỗ anh, nghe thấy tiếng động anh liền mở mắt ra. Nhìn thấy cô tâm trạng anh lại trở về bình thường.

- Cuộc họp hoãn ở đây.

Nói xong anh cùng cô ra ngoài, ai nấy trong phòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu cô mà không vào có lẽ bọn họ sẽ bị anh làm cho tới chết mất.

Bước vào phòng, anh ôm cô ngồi lên ghế, dù mệt nhưng vẫn có thể trò chuyện được với cô.

- Sao lại đến đây?

- Em làm cơm mang đến cho anh. Dạo này trông anh mệt mỏi với gầy hơn trước

Mỉm cười thật tươi. Vẫn như bình thường cô thư ký mỗi trưa vẫn mang cà phê đến cho anh. Cô thực sự không vui. Dù nhiều lần anh nói sẽ bỏ thói quen này nhưng anh vẫn chưa làm được. Mày đẹp nhú lại, cô

quay sang nhìn anh. Cô thư ký để cốc cà phê lên bàn sau đó nhanh chân ra ngoài. Biết cô giận, thực sự anh không thể bỏ được.

- Bà xã

~Vẫn không quan tâm, quay mặt đi, không chịu mở miệng ra nói.

- Bà xã, anh đói.

Anh vừa nói xong cô đã mở từng hộp thức ăn ra. Nói là giận anh nhưng quan tâm anh nhiều hơn. Nhìn cô nhanh chóng như vậy cảm thấy rất ấm áp. Vừa rồi còn không chịu nhìn anh mà vừa nói đói thì đã nhanh chóng như vậy. Ôm cô chặt hơn, anh nói.

- Bà xã, anh sẽ nghe lời.

- Thật?

Nghe cô nói biết cô hết giận nên yên lòng hơn.

- Ừ

- Em không cấm anh uống cà phê vào trưa nhưng phải ăn trước. Để đảm bảo sức khỏe được tốt.

Anh gạt đầu như đã hiểu rồi ngồi ăn hết những gì cô mang đến cho anh. Ăn xong, cô bắt anh phải nghỉ ngơi nên vào trong phòng ngủ bên trong. Nằm trên đùi cô, được cô xoa xoa mái tóc khiến anh thoải mái hơn.

- Bà xã, xin lỗi vì mấy ngày nay buổi trưa không có về ăn cơm cùng em.

- Không phải lỗi của anh, tại công việc nhiều quá thôi.

Nhắm mắt vào tận hưởng, anh dần chìm vào giấc ngủ. Biết anh ngủ say, cô đắp chăn rồi chỉnh lại nhiệt độ phòng sau đó ra ngoài.

Đến xế chiều anh tỉnh lại, biết mình ngủ đã lâu nên nhanh chóng ra ngoài. Vừa ra ngoài đã nhìn thấy cô ngồi ở bàn làm việc. Ngược mắt lên nhìn anh, cô mỉm cười.

- Ông xã, dậy rồi sao. Rảnh quá nên em làm hết hơn một nửa rồi.

- Em biết sao?

Vẫn còn ngạc nhiên, anh mới hỏi. Chắc anh chưa biết thực lực của cô. Nhưng bây giờ có cô, anh có thể san xẻ công việc cùng làm, cô sẵn sàng giúp anh.

- Anh quên em là ai sao? Tuy từng là thiên kim tiểu thư nhưng những hợp đồng này em rất giỏi.

Nháy mắt tinh nghịch hướng về anh. Bất giác anh nở nụ cười rồi tiến về phía cô. Kéo cô lên ngồi trên đùi mình, ôm cô, anh mới nói.

- Vậy bây giờ em sẽ giúp anh những hợp đồng quan trọng.

Cô gạt đầu. Ngồi làm việc cùng anh đến tận tối, cô đưa ra cho anh một số kế hoạch để lôi kéo giá chứng khoán lên nhanh và tăng hiệu suất làm việc. Nhưng quan trọng giá cổ phiếu của tập đoàn sẽ tăng lên đáng kể. Ngoài trời cũng đã tối, kế hoạch đã xong mai có thể tiến hành, anh đưa cô đến một nhà hàng Trung để ăn tối. Chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, anh cùng cô vừa ăn vừa nói chuyện.

- Bà xã, cảm ơn em đã giúp anh rất nhiều.

- Không cần cảm ơn, em là vợ chỉ là làm việc cần làm cho chồng mình thôi.

Cô nở nụ cười thật tươi. Ăn tối xong cô cùng anh đi bộ về. Anh muốn đi xe nhưng cô muốn hít thở không khí và ngắm sao nên anh chiều. Cả hai đi trên đường, tay đan tay, cô thích cảm thấy này, nó thật ấm áp. Cảm giác như lúc đầu tiên anh nói tuổi thanh xuân của anh là của cô. Cảm giác như lúc đầu tiên anh nói yêu cô. Nhìn thấy bão bụi rơi nước mắt, anh tưởng anh làm sai, hốt hoảng vội lau nước mắt trên khoé mi cô.

- Sao lại khóc. Anh làm gì khiến em không vui sao?

Lắc đầu. Cô không nói. Nước mắt vẫn cứ chảy ra. Ôm cô vào lòng.

- Em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất bởi vì em có anh.

## 19. Chương 19: Lam Minh Trân

- Lam tiểu thư, chủ tịch không có trong phòng.

- Mặc Tử không có trong phòng? Vẫn trong giờ làm mà.

Cô gái mặc bộ Chanel đỏ đất tiền, bộ váy ôm sát cơ thể làm nổi bật vòng cong cơ thể. Bực tức bước ra khỏi tập đoàn anh.

Chiếc xe BMW đỏ đỗ trước cửa biệt thự. Vào đến nhà, cô gái nhìn thấy cô đang ngồi trên ghế sofa xem phim.

- Cô là ai?

Nghे thấy tiếng nói, cô quay mặt lại, chợt nhìn thấy cô gái lạ đang giận dữ nhìn mình.

- Cô là ai?

Không trả lời cô gái kia mà cô hỏi lại. Cô gái tức giận tát mạnh vào má cô. Giật mình, cô ta dám đánh mình? Bây giờ cô không còn là Vân Thiên yếu đuối trước kia nữa rồi. Cô đứng dậy trả lại cái tát vừa rồi. Đúng lúc đó anh trở về nhà. Cô gái nhìn thấy bóng dáng anh, tự tát mình cổ tình làm móng tay cào mạnh vào mặt mình tạo thành đường. Cô gái ngồi bệt xuống sàn khóc lóc. Anh vừa bước vào nhà thì nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn lúc này. Nhíu đôi mày lại, anh đi đến bên cô. Đưa đôi tay chạm nhẹ lên má cô. Vừa lúc vào anh đã nhìn thấy một vết đỏ trên má cô.

- Có đau không?

Cô gái nhìn thấy cảnh vừa rồi thì càng tức giận hơn.

- Mặc Tử, anh đuổi cô ta ra ngoài đi. Chỉ là một tình nhân nhỏ bé mà dám làm càn.

Nghे thấy câu nói của cô gái, mặt anh đen lại. Ngồi xổm xuống nắm chặt cằm làm cô gái nhăn mặt lại.

- Lam Minh Trân, tôi nói cho cô biết Vân Thiên là vợ chính thức của tôi. Không biết điều mà biến khỏi đây.

- Mặc Tử, em là vị hôn thê của anh. Anh dám đuổi em?

- Đây là nhà tôi, tôi có quyền.

Minh Trân giận dữ bước ra khỏi nhà, không quên quay lại nhìn cô bằng một ánh mắt giận dữ.

Cô đi thẳng lên căn phòng anh chuẩn bị cho cô lúc chưa cưới. Cô đóng chặt cửa không để anh bước vào. Đứng bên ngoài anh liên tục gọi cửa, cô mặc anh gọi cửa nhiều lần như vậy. Trưa cô vẫn không chịu bước chân ra khỏi phòng. Cơm không ăn. Thấy cô như vậy anh rất đau lòng.

- Bà xã, mở cửa cho anh.

Mặc anh đứng ngoài gọi, cô vẫn không chịu ra mở cửa. Anh vẫn đứng gọi đến xế chiều, lặp đi lặp lại câu nói. Cuối cùng cô cũng phải mở cửa. Vừa mở cửa ra anh ôm chầm lấy cô. Khuôn mặt cô chẳng hề đổi sắc, vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng.

- Bà xã, em muốn đi đâu?

Nhìn thấy trên tay cô cầm chiếc vali anh không khỏi ngạc nhiên. Cô muốn rời xa khỏi anh? Chắc chắn anh sẽ không cho phép.

- Mặc kệ tôi.

Chỉ ngắn gọn trong 3 từ nhưng nó khiến anh phát điên lên. Cô dám thay đổi cách xưng hô? Anh biết không cho cô biết anh có vị hôn thê là sai hoàn toàn. Nhưng vì muốn vạch trần tập đoàn Lam Trần nên anh mới phải nghĩ ra phương Pháp này. Ông Trần là người mưu mô nên không dễ dàng đối phó.

- Bà xã, anh xin lỗi vì không nói cho em biết.

Dù có tức giận đến đâu nhưng anh vẫn cố kìm chế không để tính cách ác ma của mình trỗi dậy sẽ làm cô hoảng sợ.

- Vậy tại sao anh không nói cho tôi biết.

- Anh không muốn em phải dính vào rắc rối này.

Hừ. Vậy chứng tỏ anh vẫn không có chút niềm tin gì với cô sao. Đã là vợ chồng với nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau nhưng sao anh không làm được?

- Vậy chứng tỏ đặt niềm tin lên tôi là một sự sai lầm?

Sao cô có thể nói ra câu nói đó? Anh thực sự tin tưởng cô nhưng vì việc này quá nguy hiểm nên vì sự an toàn của cô sao anh có thể đem ra làm cái cớ.

- Không phải vậy.

- Không phải thì là gì?

Anh kéo cô vào phòng, đặt cô ngồi lên đùi mình, hai tay ôm chặt lấy cô bắt đầu kể lại toàn bộ cho cô nghe.

- Ba với ông Trần từng là bạn thân với nhau, cùng nhau đi lên từ hai bàn tay lập nên hai công ty con. Công ty của ba vì được mọi người để mắt đến nên công ty nhanh chóng trở thành một tập đoàn vững mạnh, còn công ty ông ta ngày càng đi xuống vì hàng hóa sản xuất chưa có hiệu quả. Vì sự ghen tị nên ông ta ngày càng hiểm độc hơn. Một ngày trước xuân, ông ta hẹn ba ra một ngọn đồi nói muốn hưởng ngoại. Ba vốn là người hiền lành nên nghe theo. Xe của ba vừa đến chân ngọn đồi đã bị một chiếc xe tải đâm trúng. May mắn ba thoát được nguy hiểm nên ông ta ngày càng muốn chiếm đoạt hơn. Ông ta có một người con gái, chính ông ta đem cô ta quyến rũ anh. Ông ta muốn cô ta làm dâu để dễ dàng thực hiện kế hoạch chiếm đoạt của mình. Nhưng anh đã nhìn ra thủ đoạn của ông ta và chấp nhận cái hôn ước vợ vắn này. Trong thời gian này anh biết ông ta có nhập rất nhiều hành lậu để phát hành trên toàn nước. Sau khi tổng ông ta vào tù thì cái hôn ước vợ vắn này sẽ chẳng còn.

Nghe anh kể xong cô không thể mở miệng được. Hoá ra là cô không tin tưởng anh. Là vì trả thù nên anh mới làm như vậy. Cô chỉ biết cúi đầu nói.

- Em xin lỗi đã không tin anh.

Vuốt mái tóc mềm mại của cô, anh nhẹ nhàng nói.

- Dù có chuyện gì xảy ra người anh yêu nhất chỉ có mình em. Không vì những lí do vợ vắn mà được phép rời khỏi anh.

## 20. Chương 20: Nếu Là Phải Ra Đi Thì Em Sẽ Tự Nguyện

Có vẻ như Minh Trần vẫn muốn quyến rũ anh đến cùng. Cô ta biết buổi trưa cô thường hay mang cơm đến cho anh nên cô ta đã đến sớm hơn cô một lúc để thực hiện kế hoạch của mình. Cô ta nói muốn bàn kế hoạch về mảnh đất phía ngoại thành nên anh đồng ý cho cô ta ở lại bàn việc làm ăn. Không thể ngờ được cô ta căn đúng chuẩn thời gian cô đến để hôn anh. Bất ngờ trước hành động vừa rồi của Minh Trần, anh bắt đầu tức giận.

Vừa mở cửa phòng ra đã nhìn thấy cảnh tượng ấy, hộp cơm trên tay cô rơi xuống đất. Đôi mắt dần ngấn lệ. Giờ đến anh cũng muốn chà đạp lên tình cảm của cô sao? Nhanh chóng chạy đi, nước mắt không kìm được

mà cứ thế rơi xuống. Cô đã đặt hết tình cảm của mình cho anh vậy sao anh lại đối xử với cô như vậy? Lại lần nữa trái tim cô đau. Nhưng lần này lại còn đau hơn.

Về nhà cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi bỏ đi. Để lại một lá thư và một tờ giấy ly hôn có sẵn chữ kí của mình.

” Mặc Tử, thực sự em không thể tin anh lại đối xử như vậy. Em luôn đặt niềm tin, đặt hết tình cảm của mình cho anh mà anh lại không cần ư? Em cho rằng cái hôn ước kia là sự trả thù sớm muộn mà thôi. Nhưng thực sự em đã chịu quá đủ mọi thứ. Con người ai mà chẳng đến lúc phải lên tiếng sao có thể giữ mãi trong lòng. Mấy hôm trước Minh Trân có gặp và nói chuyện với em, cô ấy nói đứa bé cần một người cha. Nhưng em không tin, em cho rằng hôm ấy là anh gặp đối tác nên có uống quá một chút... Nào ngờ chính anh là người không thể nói được sự thật. Đứa bé cần có cha, có mẹ. Nếu cần một người ra đi thì em tự nguyện. Mong anh có thể chăm sóc cho Minh Trân và đứa bé, dù sao cũng là đứa con của anh. Đừng vì em mà phải suy nghĩ nhiều. Mấy hôm nay em cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Hôm nay lại chính mắt được nhìn thấy nên không còn gì để nói được nữa. Đơn ly hôn em đã kí sẵn rồi. Không cần đi tìm em, em sẽ đi thật xa. ”

Viết xong lá thư cô nhanh chóng gọi cho anh hai muốn đi du lịch cho khuây khỏa nên nhờ anh hai đặt vé bay luôn. Cô muốn đi thật nhanh để tránh mặt anh. Cô chẳng muốn phải đối mặt anh.

Anh lái xe với tốc độ cao để trở về nhà. Bước vào phòng, chẳng thấy bóng dáng của cô đâu, quần áo cũng chẳng thấy. Vừa đọc xong bức thư của cô, đôi mắt đỏ dần lên. Trông anh bây giờ chẳng khác nào một con quỷ dữ. Tâm trí bây giờ chỉ có cô. Mà cô thì sao? Cô bỏ đi, để lại một bức thư và một tờ đơn ly hôn. Cô muốn ly hôn với anh? Có giết chết anh cũng không đồng ý. Phái thuộc hạ bắt giữ Minh Trân và Lam Trần về căn cứ, anh tự mình đi tìm cô. Bây giờ đã có căn cứ để bắt hai cha con ông ta. Mấy ngày nay thuộc hạ của anh hành hạ hai cha con Minh Trân không ít, anh cũng ngày đêm tìm kiếm cô nhưng không thấy. Hôm nay, đích thân anh đưa hai cha con cô ta xuống địa ngục. Tự tay cầm súng nhắm thẳng vào mi tâm hai người mà bắn, bắn xong rồi ném cho sói ăn. Anh vẫn luôn tìm kiếm cô nhưng kết quả chỉ là con số 0.

---

2 năm sau

Đã 2 năm anh vẫn luôn đi tìm cô. Minh Kỳ chỉ biết đặt vé cho cô nhưng không biết cô đi đâu. Anh dần trở thành người tàn nhẫn, lãnh khốc cũng không kém phần lạnh lùng hơn. Trở thành một người cuồng công việc từ lúc nào không hay. Căn nhà bây giờ đây trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, không có tiếng cười tiếng nói của cô. Anh thường xuyên không về nhà, đêm đến lại đi uống rượu cho đến khi say, thường ngủ lại tập đoàn. Vốn dĩ không có cô anh về nhà cũng vô ích. Chẳng được ôm, chẳng được hôn, cũng chẳng được hít thở hương thơm oải hương nhàn nhạt của cô. Chính xác là anh đang né tránh sự cô đơn ấy.

Hai năm nay cô sống cùng Oanh Thư. Thư cũng nghe hết mọi chuyện đã xảy ra với cô. Hai năm nay cô vẫn chưa quên được anh, thậm chí nhớ còn nhiều hơn quên. Nhìn thấy bạn mình như vậy Thư không đành lòng, muốn nói cho anh biết cô đang ở Italy nhưng sao không thể nói được. Một phần vì những chuyện xảy ra hai năm trước, nhưng Thư vẫn không tin anh có thể đối xử như vậy với cô. Anh yêu cô còn không hết sao lại phụ tình cô nhanh như vậy. Nhưng cô vẫn nghĩ rằng cái thai đó là của anh, dù gì cô vẫn là người ngoài cuộc nên không dám đối mặt. Dù nghĩ như vậy nhưng cô vẫn không thể quên được anh. Không có mùi hương quen thuộc, cô nằm ngủ không thể vào giấc sâu được, cứ nửa đêm là tỉnh lại. Ăn cơm cũng không thể nuốt trôi. Hình ảnh của anh hoàn toàn chiếm đoạt hết vị trí trong đầu cô. Nếu hỏi hai năm nay cô sống ra sao? Vậy thì cô nói rằng hai năm nay không có anh cô không thể sống được. Có lẽ dù có ở xa cách đến mấy nhưng tâm trạng của anh và cô thì chỉ có một.

## 21. Chương 21: Hạnh Phúc Trở Lại

- Cậu không định quay trở về sao?

Oanh Thư vừa xếp quần áo vào vali vừa nói với cô. Đúng là cô đã ở Italy 2 năm rồi, ý định quay về cũng có nhưng về sẽ lại gặp anh. Vậy cô sẽ chẳng thể quên được anh nữa.

- Mình cũng định về nhưng...

Về sau chưa được cô nói ra đã bị Thư nói chen vào.

- Cậu phải kiên cường lên chứ. Phải đối mặt với quá khứ thì mới cố gắng được trong tương lai. Nếu cứ ỉn ỉn nấp nấp như vật thì chẳng thể làm được việc đâu.

Thư nói cũng đúng, cô ở Italy 2 năm vì để tránh mặt anh. Nhưng giờ cô sẽ phải đối mặt. Dù sao đó cũng là quê hương của mình. Mà cũng đã 2 năm cô chưa tới thăm ba mẹ rồi.

Thư nói xong thì cô sắp xếp quần áo vào vali để đi luôn chuyến bay hôm nay. Nhìn thấy cô như vậy, Thư mỉm cười vui vẻ. Là bạn thân với nhau, nhìn thấy cô ngày nào cũng ủ rũ như vậy thật không đành lòng.

Trở về, việc đầu tiên là cô đến thăm Chân Mây. Chính xác là cô đến để thăm ba mẹ mình. Vừa đến nơi, cô rất ngạc nhiên. Khu mộ của ba mẹ vẫn còn rất sạch sẽ, nén hương vẫn được thắp. Có lẽ như ai đó ngày nào cũng đến thăm vậy. Bước đến gần, cô ngồi xuống thăm cỏ xanh mướt. Cô ngồi kể chuyện cho ba mẹ nghe. Cô kể hết tất cả. Đúng lúc đó một người thanh niên cao to lịch lãm bước đến gần ngôi mộ. Đó chính là anh. Hằng ngày vào những lúc rảnh rỗi anh đều đến nơi này chỉ vì một lý do duy nhất đó chính là chờ cô trở về. Vừa đến gần anh nhìn thấy hình bóng người con gái đang ngồi nói say sưa chưa phát hiện ra mình. Anh ngày càng tiến gần hơn, nhìn bóng lưng giống người anh hằng mong nhớ. Lại bước gần hơn, đúng đó chính là cô. Anh vòng tay ôm chặt cô vào lòng sợ rằng buông tay ra cô sẽ biến mất khỏi anh. Giật mình vì hành động của người kia, cô quay đầu trở lại. Bất ngờ nhìn thấy anh, trông anh vẫn thế, nhưng có vẻ còn lịch lãm và cao to hơn trước. Tim cô chợt nhói lên.

- Hàn tiên sinh, mong anh bỏ tay ra khỏi người tôi.

Nhận ra được giọng nói của cô, anh càng ôm chặt cô hơn. Cúi đầu hít thở một hơi thật sâu trên tóc cô. Đúng là mùi hương mà anh luôn mong nhớ. Thấy anh càng ôm cô chặt hơn, mày cô chợt nhíu lại, giọng nói có phần xa cách hơn.

- Tôi mong Hàn tiên sinh cư xử đúng phép một chút.

Cô giám nói anh bằng cái tên hoàn toàn xa cách như vậy? Gan cô quá lớn đi.

- Bà xã, em dám gọi anh như vậy?

- Xin lỗi, tôi không phải bà xã của anh.

Cô nói cô không phải vợ anh? Câu này đã làm anh tức điên lên rồi. Cô kí nhưng anh chưa kí thì chứng tỏ cô vẫn đường đường chính chính là vợ anh và anh vẫn là chồng cô.

- Tờ đơn đó em kí nhưng anh chưa kí. Vậy thì em vẫn là bà xã của anh.

Ngạc nhiên? Tức giận? Cảm xúc của cô có hết. Ngạc nhiên vì suốt 2 năm qua anh vẫn luôn đợi coi. Tức giận vì anh không có trách nhiệm.

- Anh là một người vô trách nhiệm. Anh không lo vợ con lại đi lo cho một cô gái khác?

- Vợ anh chỉ có mình em xứng đáng. Chuyện của Lam Minh Trân là giả.

Giả? Cô ta lừa cô sao? Nhưng còn hình ảnh. Rõ ràng trong ảnh đó là anh và cô ta. Thấy cô đứng im không nói gì, anh cầm tay cô kéo đến chỗ đỗ xe.

- Về nhà anh sẽ nói cho em nghe

Không hiểu sao cô lại theo anh về đến nhà. Anh cầm tay cô bước vào nhà, ông bà quản gia mừng đến rơi nước mắt. Từ khi cô đi trong nhà âm u lạnh lẽo, nhưng giờ có cô chắc chắn sẽ không như vậy nữa. Anh kéo cô vào phòng, đặt cô lên đùi mình, vẫn theo thói quen cũ, ôm cô anh nói.

- Thực ra anh và cô ta chẳng có gì với nhau cả. Cô ta di quá ghen ghét với em nên đã làm ra chuyện như vậy. Đúng thật là tối đó anh có uống rượu nhưng uống cùng Minh Kỳ. Không tin em có thể gọi để chứng

minh. Cô ta lợi dụng tối đó anh uống say, cô ta ghép ảnh rồi đưa cho em xem. Em nhìn vào sẽ hiểu lầm anh ở cùng một chỗ với cô ta. Người anh yêu nhất là em, cả đời này anh yêu em còn không hết sao có thể làm ra những chuyện không hay đó.

Nghe thấy hết toàn bộ sự việc, cô cảm thấy coi thường mình. Sao không tin tưởng anh? Sao cô có thể ngu ngốc mà biến mình thành con rối nằm trong lòng bàn tay của Minh Trân. Cô thấy mình thực sự rất ngốc. Cô bỏ ra 2 năm để trốn tránh anh mà không chịu nghe lời giải thích từ anh. Cô luôn nói rằng cô yêu anh mà cô lại không tin tưởng anh. Chỉ biết im lặng không nói gì.

- Sao vậy?

- Em xin lỗi

Cô chỉ biết xin lỗi. Trong đầu cô giờ chẳng còn gì để nói cho anh biết cả.

- Em không có lỗi.

Sau khi anh nói, cảm nhẹ cảm cô đưa lên. Khiến cô nhìn thẳng vào mắt mình.

- Sau này đừng suy nghĩ bậy bạ. Anh không hèn hạ tới mức bỏ vợ theo một người khác. Anh chỉ cần em.

Nước mắt lại rơi. Cứ mỗi lần như thế cô chẳng thể kìm nổi nước mắt. Không phải không thể kìm chế mà nó tự chảy ra ngoài tạo thành những viên pha lê nhỏ. Lấy tay lau nước mắt cho cô, ôm chặt cô vào lòng. Anh chỉ muốn được ôm coi như thế này. Ôm bù lại khoảng thời gian cô đã rời xa anh. Bù lại khoảng thời gian cô đã tránh mặt anh.

---

Cuối cùng cả hai đến được với nhau trọn vẹn cũng phải xảy ra nhiều biến cố. Chẳng có tình yêu nào mãi mãi giống những câu chuyện cổ tích. Quan trọng rằng khi yêu ai cần yêu một cách chân thành.

Không vì những chuyện nhỏ mà dẫn đến tan vỡ hạnh phúc vốn đang có.

## 22. Chương 22: Ngoại Truyện

- Ma ma. Con xong rồi

Một giọng người con trai lém lỉnh gọi mẹ. Hôm nay là sinh nhật anh, cô muốn làm anh bất ngờ nên đã chuẩn bị từ sớm. Cô đã trưởng thành hơn rất nhiều. Và đặc biệt nhất là cô đã trở thành người phụ nữ của gia đình.

- Thần, con đợi mẹ một chút

Hôm nay cô đặc biệt mặc một bộ váy màu trắng ôm sát cơ thể làm rõ ba vòng gợi cảm. Hàn Mặc Thần - con trai đầu cũng được mặc một bộ thể thao khá nổi bật. Cả hai rời nhà đến tập đoàn.

Bước vào trong, ai cũng trầm trồ khen ngợi. Dù coi đã có một con nhưng vòng cong cơ thể cô chẳng hề hấn gì. Đi đến bàn lễ tân, cô gái có vẻ chưa biết đến cô nên vẫn ung dung đùa móng tay. Cậu bé thấy cách hành xử thiếu lịch sự của cô gái cậu có vẻ không thích. Ngước mặt lên nhìn cô nói.

- Ma ma chúng ta đi gặp ba thôi mà khó vậy sao?

- Đây là nơi làm việc, chắc ba cháu không rảnh đâu

Thấy Thần lên tiếng nói cô gái mới lên tiếng nói. Cô vẫn quan sát hành động của cô gái.

- Vậy con sẽ bảo ba không đến tập đoàn làm nữa mà phải ở nhà với con.

Cô chỉ mỉm cười nhẹ, lấy tay xoa đầu cậu. Nghe cậu nói thế cô gái bĩu môi nói

- Vậy ba con là gì trong đây?

Thần chưa kịp nói thì đúng lúc đó anh bước từ thang máy đi ra. Nhìn thấy anh, cậu lao nhanh ra chỗ anh. Nhìn thấy vật nhỏ đang tiến lại chỗ mình, anh bỏ đồng tài liệu cho Tuấn Kiệt giải quyết, anh ôm cậu lên.

- Ba ba từ nay ba ở nhà nhé. Con không thích đến đây đâu.

- Sao vậy?

Anh ôn nhu nhìn Thần. Trông anh có vẻ chẳng thay đổi mà còn trẻ hơn. Vẫn lạnh lùng trong công việc nhưng là người đàn ông mẫu mực của gia đình. Vẫn tàn nhẫn như vậy nhưng đối với gia đình, anh ôn nhu dịu dàng hơn.

- Vừa nãy cô kia không lịch sự với ma ma.

Thần vừa nói vừa chỉ vào cô gái. Từ khi nhìn thấy anh, cô ta tưởng rằng anh sẽ kêu bảo vệ lôi ra nhưng cậu bé lại chạy đến và gọi bằng ba, cô ta thực sự hoảng loạn.

Bước tới chỗ cô, vòng tay qua eo nói.

- Bà xã, có chuyện vậy sao?

Cô chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Cô ta được màn tình cảm của anh dọa đến lạnh sống lưng. Anh nhàn nhạt quay sang Kiệt nói

- Đem cô ta ra khỏi đây.

- Đừng đuổi, giữ cô ấy lại. Về sau cứ xử cho đúng quy tắc.

Cô nói xong thì cô ta mừng đến rơi nước mắt. Nếu mà bị đuổi thì chẳng có một tập đoàn hay một công ty nào nhận vì chỉ sợ nhận cô ta sẽ chống đối lại anh.

- Phu nhân chủ tịch, là tôi không có mắt nên đã phạm sai lầm. Đã không nói năng đúng khuôn phép.

- Đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng. Tôi không muốn vì 1 tiếng phu nhân chủ tịch mà cần mọi người kính trọng. Hãy kính trọng tôi với tư cách là Dương Văn Thiên.

Nói xong cô chỉ mỉm cười nhẹ. Đúng là mọi cô gái muốn có được anh chỉ vì họ ham danh thêm của. Mọi người thực sự ngạc nhiên vì cô không ham danh vọng, tiền tài của anh, không muốn vì một tiếng gọi mà họ mất thân lòng trái.

- Ba ba hôm nay ba nghỉ được không?

- Bảo bối của ba nói gì ba cũng nghe theo

Cả ba người cùng nhau bước ra khỏi sảnh lớn. Anh đưa hai mẹ con đến một nhà hàng xa hoa bậc nhất thành phố S này. Cả ba ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, trong bữa ăn còn nói chuyện rất vui vẻ.

- Ba ba chúc mừng sinh nhật

Cậu bé giơ chiếc cốc lên. Anh và cô mỉm cười cũng làm theo. Cô lấy ra trong túi một chiếc hộp bằng nhung rất đẹp.

- Ông xã, sinh nhật vui vẻ.

Hôn nhẹ lên má cô. Anh nói

- Cảm ơn bà xã, hôm nay anh rất vui

Anh phải cảm ơn cô vì có mặt trong cuộc đời anh. Là chỗ dựa tốt nhất của anh và cho anh một gia đình hạnh phúc nhất.

Ăn xong anh lại đưa hai mẹ con ra ngoại thành. Ngồi dưới gốc cây to, xung quanh là một cánh đồng đầy hoa. Anh ngồi ôm cô vào lòng, cả hai đều nhìn về phía cậu con trai đang say sưa ngắm nghía cách vật xung quanh.

- Ma ma, hoa hồng là hoa mẹ thích nhất này.

Cậu bé cầm một bông hoa hồng chạy lại chỗ cô. Cô nhìn cậu bé mỉm cười hạnh phúc. Cho đến tận bây giờ cô nghĩ rằng mình là người hạnh phúc nhất. Có một gia đình to lớn làm chỗ dựa, có con trai và có cả anh. Cô ôm cậu vào lòng, cả ba cùng ngắm cảnh hoàng hôn đang dần buông xuống.

## 23. Chương 23: Ngoại Truyện 2

- Phu nhân, thiếu gia mất tích rồi.

Cốc trà trên tay cô rơi xuống sàn vỡ ra từng mảnh. “Thần, con cô mất tích” câu nói đó vang trong đầu cô. Nó chỉ có 7 tuổi sao có thể đi xa vậy chứ, hay có lẽ đây là cái bẫy.

Đúng lúc đó chuông điện thoại cô vang lên.

- Vân Thiên, lâu lắm rồi anh không gặp em, có vẻ như con trai của em nhớ em lắm

” Mẹ ơi, con không sao mẹ đừng quá lo lắng ”

- Hoàng Minh, khốn khiếp Anh cấm có làm gì đụng chạm đến con tôi.

- Em vẫn nhớ anh sao? Oa, có vẻ anh tồn tại trong trí nhớ của em lâu đấy nhỉ?

- Đừng có mơ tưởng, nói địa điểm tôi sẽ đến đó.

- Có vẻ như em sống cùng tên đó thì thông minh ra đấy. Gặp nhau tại nhà hàng Grawl, đúng 11 giờ trưa.

Đúng lúc đó, trong cuộc họp quan trọng, anh nghe nói Tiểu Thần bị bắt cóc. Anh dừng cuộc họp ngay lập tức rồi rời khỏi. Chắc chắn cô sẽ rất hoảng khi nghe tin.

Phóng xe với tốc độ quá cho phép để trở về nhà. Bước vào nhà, anh vội ôm chặt cô

- Bà xã, mọi chuyện sẽ ổn thôi

- Em biết, tất cả là do hấn làm

- Hấn?

Gương mặt tuần tú của anh nhăn lại. Có vẻ như đàn ông bu xung quanh cô có vẻ rất nhiều và là loại không có da mặt.

Thấy gương mặt anh tỏ vẻ không thích cô liền giải thích.

- Là Hoàng Minh, anh ta theo đuổi em từ hồi học trung học. Anh ta cố làm đủ mọi thứ để tạo cho mình cái màng hoàn hảo. Anh ta và em cũng có thân với nhau. Năm cuối trung học, anh ta tỏ tình với em nhưng em nói sẽ suy nghĩ kĩ. Rồi bất ngờ anh ta đi sang Mỹ. Đến bây giờ anh ta quay lại. Anh ta lợi dụng thờ cơ đem Tiểu Thần bắt cóc đi. Em sợ không biết anh ta làm gì với Tiểu Thần nữa.

Cô dựa đầu vào lồng ngực anh nói. Đối với cô, lồng ngực anh là chỗ cô thấy an toàn nhất.

- 11 giờ trưa nay em sẽ gặp hấn tại nhà hàng Grawl.

- Anh đi với em

- Không được. Anh đi chắc chắn anh ta sẽ không tha cho Tiểu Thần.

Đúng 11 giờ trưa tại nhà hàng Grawl, Hoàng Minh ngồi đối diện cô.

- Vậy là em vẫn giữ lời đấy chứ

- Đúng, tôi đến rồi, trả con trai lại cho tôi.

- Em yên tâm, nó không sao

Dứt lời, Hàn Mặc Thần được thuộc hạ của anh ta đưa ra.

- Tiểu Thần con không sao chứ?

- Mẹ mẹ, mẹ ôm con chặt quá rồi

- Đứa ngốc này, con biết mẹ lo cho con lắm không?

Đúng là, cô lo cho Tiểu Thần lắm nhưng nó vẫn giữ cái mặt cao cao tại thượng y hệt như anh vậy. Thật đúng là “Hổ phụ sinh hổ tử” mà. Cô cũng chỉ cười cho qua thôi.

- Vậy anh không có gì nói với tôi thì tôi xin phép.

Cô muốn đi khỏi cái nơi này lắm rồi. Gặp cái mặt của Hoàng Minh cô cũng không muốn nhìn.

Không để Hoàng Minh nói được câu gì cô đã cùng Tiểu Thần trở về.

Sáng hôm nay anh thức dậy đã thấy chỗ nằm của cô đã lạnh. Chắc là cô ở dưới nhà uống trà.

- Quần gia, phu nhân đâu?

Anh nhàn nhả bước xuống cầu thang. Nhưng trong phòng khách lại không có cô. Anh liền hỏi ngay quần gia.

- Dạ sáng sớm phu nhân nói muốn chăm sóc vườn hoa nên đã ra đó từ sáng sớm rồi.

Anh bước ra vườn hoa nhưng cũng chẳng thấy cô đâu.

Vội bước vào phòng camera giám sát kiểm tra. Đúng theo suy nghĩ của anh, cô đã bị bắt cóc. Anh hất văng mọi thứ có trên bàn xuống. Lần thứ hai anh lại bắt đầu điên lên. Lần này anh nhất định sẽ phanh thây kẻ đã bắt cóc cô đi.

- Ba ơi mẹ đâu?

Nhìn thấy vật nhỏ đang túm lấy mép áo anh, cơn giận cũng có phần nguôi đi chút ít.

- Mẹ ra ngoài có chút việc nhỏ thôi.

Anh cầm tay dắt Tiểu Thần vào nhà.

Ở bên này mọi chuyện có vẻ khá. Hoàng Minh bắt cóc cô có ý định nhưng nhìn người con gái này anh lại không cho phép mình làm thế. Còn cô, đây cũng không phải lần đầu tiên bị bắt cóc. Cô bị bắt đến hai lần rồi nên giờ cô cũng không la hét om sòm.

- Hoàng Minh tôi nói là tôi yêu Mặc Tử. Chuyện anh ngày xưa tôi đã quên mất rồi.

- Vân Thiên, em dám?

- Anh làm gì tôi cũng được, đừng đụng đến những người tôi yêu thương là được.

- Được, là em nói.

Hoàng Minh vội đề cô xuống. Nhưng tâm trí của anh lại không cho phép anh làm vậy.

- Anh xin lỗi, anh hơi quá.

- Được rồi, có gì anh nói đi.

- Mấy năm qua anh vẫn không quên được em. Trong anh vẫn luôn tồn tại hình ảnh của em. Nhưng em yêu người khác. Vậy anh cũng sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

- Trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ. Anh không cần ép mình quá đâu. Làm bạn đi, không cần vì yêu mà thành thù đâu.

Hoàng Minh mỉm cười nhìn cô. Vậy cuối cùng cũng xong, cô chậm rãi bước từ từ về nhà.

- Bà xã, em có sao không? Có bị thương không?

- Em không sao. Anh nhìn em vẫn ổn mà. Anh ta và em là bạn rồi, sẽ không còn tình cảm mà thành thù hận được.

Anh mỉm cười ôm cô vào lòng. Vậy cô không sao là anh yên tâm rồi.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-thanh-xuan-cua-anh-la-danh-cho-em>*